

IMMACULATA

1/2006

Č.83

Úmysly modliteb Rytířstva Neposkvrněné na rok 2006

- Leden** – Abychom dokázali spolupracovat s Královnou míru na budování jednoty mezi národy.
- Únor** – Aby všichni lidé mohli díky svědectví věřících přijmout Krista, který je světlem k osvícení pohanům.
- Březen** – Aby plody půstu a obrácení byly v životě a jednání křesťanů viditelné.

Úkon odevzdání se Neposkvrněné

Neposkvrněná, Královo nebe a země, Útočiště hříšníků a naše nejlaskavější Matko, Tobě svěčil Bůh celý řád milosrdenství. Já,... nehodný hříšník, padám k Tvým nohám a pokorně prosím, abys mě celého a úplně přijala za svou věc a vlastnictví a udělala se mnou, se všemi schopnostmi mé duše a mého těla i s celým mým životem, smrtí a věčností cokoliv se Ti zalíbí.

Chceš-li, použij také mne celého bez jakékoliv výhrady k uskutečnění toho, co bylo o Tobě řečeno: „Ona potře tvou hlavu“ a též: „Ty sama jsi na celém světě vyhladila všechny bludy,“ abych se stal v Tvých neposkvrněných a nejlaskavějších rukou užitečným nástrojem k probuzení a největšímu vzrůstu Tvé slávy v tolika zbloudilých a lhostejných duších a tímto způsobem přispěl k co největšímu rozšíření blaženého království Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Neboť kam Ty vejdeš, tam vyprosíš milost obrácení a posvěcení, vždyť Tvými rukama stékají na nás všechny milosti z nejsladšího Srdce Ježíšova.

Dovol mi, abych Tě chválil, přesvatá Panno. Dej mi moc zvítězit nad Tvými nepřáteli.

Ó, Maria, bez hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k Tobě utíkáme, i za všechny, kdo se k Tobě neutíkají, a zvláště za nepřátele Církve svaté a za ty, kdo jsou Ti svěření.

Světlo je pro život na Zemi něčím velmi důležitým. Hlavním zdrojem světla je Slunce. Je to hvězda stará asi 5 miliard let a její světelný paprsek, aby doletěl na naši modrou planetu, k tomu potřebuje více než 8 minut. O světle píše také sv. Jan Apoštol na počátku svého evangelia: „Pravé světlo, které osvěcuje každého člověka, přicházelo na svět.“

Milí čtenáři, světlem, o kterém píše Jan, je Ježíš Kristus narozený v Betlémě. Před nedávnou dobou jsme v liturgii oslavili Ježíšův příchod na tento svět v lidském těle. Vstoupili jsme do nového občanského roku 2006 a hned na jeho začátku jsme se připojili k Mudrcům z Východu, abychom společně s nimi putovali za betlémskou hvězdou a našli „pravé Světlo“ - Spasitele. On není někde daleko v nesmírných dálkách, ale On, pravý Bůh, se vkládá lidem do rukou, z Panny Marie přijímá lidské tělo a stává se pravým člověkem. Jeho světlo nám září dvojím způsobem: Jako pravý Bůh nás proniká a zná a jako pravý člověk nám ukazuje smysl života svým slovem i příkladem.

Milí čtenáři, ze srdce Vám přeji, abyste byli vnímaví ke světlu Kristovu a spolu s Pannou Marií, abyste ho uchovávali ve svém srdci a stále o něm rozvažovali, neboť s ním jednou dojdeme do radosti věčné.

o. Karel

Epifania

Jakub Deml

Proč myrhu nesou Mudrci,
když Spasitel se zrodil?
Z nás každý na daru tom
má svůj skrytý podíl.

Neb Láska, Božské nemluvně,
je ohrožena zimou,
lstí krvelačných Herodů
a mnohou zlobou jinou.

My víme však, že naposled
i sama Smrt se skosí,
tam, kde lidská rostlina
se Krví Páně rosí!

Ze života sv. Františka z Assisi

Bolestné léčení v Rieti (1225- 1226)

Po několika týdnech bolesti Františkovi poněkud polevily; bratři i věřící lid začali mít naději, že jim František bude přece jen zachován. Také zánět očí pominul, takže světec již aspoň trochu viděl. To pohnulo Eliáše k tomu, že za krásného podzimu odváděl Františka v průvodu několika bratří do malebného reatinského údolí, kde se mu mělo dostat lepšího ošetřování a kde měl opět získat ztracené síly.

Sem tedy do tohoto milého zátiší se ubíral František v průvodu svých bratří, aby tu zvolna dokonával oběť, kterou Bůh od něho žádal. Když se obyvatelstvo údolí, jež dosud bylo Františkovi zavázáno, dozvědělo, jakým neduhem je stížen a proč přichází do Rieti, umínilo si, že ho náležitě uvítá. Ze všech stran se sešli lidé, aby pozdravili svého miláčka, dobrodince a oddaného přítele. Ale když se světec, který byl nepřitelem hlučných vítání, dozvěděl, jak ho chtějí lidé uvítat, zastavil se cestou v St. Fabiano, na samotě s kostelíčkem a příbytkem pro kněze asi dvě hodiny cesty od města. Tady chtěl počkat tak dlouho, až se shromážděný lid rozejde, teprve pak chtěl nepozorován vstoupit do města. Ale koho chce Bůh pocítit, marně se počtám vyhýbá. Marná byla Františkova snaha předejít všem projevům pocty a vážnosti, neboť rychlostí blesku se roznesla zpráva, kde se ubytoval. Lid se valil přímo k sv. Fabianu. Také sem přišli někteří kardinálové i s družinou, aby svého miláčka pozdravili. Nalezli jej u kněze téhož kostelíčka. Pln pokory a svatých rozpaků přivítal František vznešené duchovní hodnostáře, srdečně jim děkoval za projevenou soustrast nad jeho neduhem. Zasedl s nimi ke stolu a přátelsky s nimi rozmlouval, vypravoval jim o průběhu své nemoci, což je zvláště zajímavé.

Mezitím, co tak rozmlouvali, lid shromážděný venku také nezahálel, začal na blízké farářově vinici zle hospodařit. Netrvalo to ani hodinu a veškerá její úroda zmizela. Farář se náhodou podíval z okna, co je to za hluk před domem, a velmi se

lekl, když viděl, že vinice je obrána. Nebyl bohatý a každoroční úroda z vinice nutně potřeboval. Ve svém zármutku se nemohl ovládnout, aby si světci nepostěžoval. Ten, když viděl, že on je příčinou toho, že dobrý hostitel utrpěl tak velkou škodu, velice se zarmoutil. Soustrastně se ho ptal, jakou asi utrpěl škodu. „Obyčejně,“ odpověděl hostitel, „sklízím asi 13 měr vína, právě tolik, aby stačilo pro můj dům.“

„Je mi to srdečně líto, příteli,“ těšil jej František, „že ti můj příchod způsobil takovou škodu, ale jen doufej, že ti Bůh pomůže. Mám zato, že i z těch několika hroznů, které ti dosud zbyly na vinici, získáš svých 13 měr vína, ano ještě více.“ A skutečně se stalo, jak předpověděl. Ačkoliv na vinici jen několik málo hroznů ušlo zrakům lidí, přece i z tohoto mála vytěžil duchovní správce 20 plných měr vína. Každý, kdo se o tomto zázraku dozvěděl, tvrdil, že kdyby měl tento duchovní sebebohatší úroda, nikdy by nesklídl tolik vína, jak se to stalo na přímluvu svatého hosta Františka. Když se o tom dozvěděl Magistrát města Rieti, dal později na tomto místě postavit klášter a kostel pro menší bratry. Z úcty ke sv. Patriarchovi je posvětil papež Řehoř IX.. V kostele je zobrazeno zázračné rozmožnění vína.

Světec se několik dnů zdržel u duchovního a pak s bratry odešel do Rieti, kde jej proti jeho vůli přijal papežský dvůr s největší uctivostí a slávou. Celé město bylo na nohou. Každý chtěl vidět toho, jež sám Bůh vyznamenal pěti stigmaty. Kardinál Hugolin jej přijal jako milovaného syna. Hned ho vedl k papeži Honoriovi, který jej mile přijal. Sám přikázal Hugolinovi, aby na sebe převzal veškerou péči o něj, aby se brzo úplně uzdravil. Tohoto doporučení nebylo třeba, neboť tento hodnostář již dříve vykonal nutné přípravy, aby se s Františkovým léčením mohlo ihned začít. Místní biskup mu ve svém paláci připravil ubytování, v němž by se mu dostalo největšího pohodlí. Taková neobyčejná pozornost stále přiváděla pokorného světce do nových rozpaků a ačkoli se zdráhal přijmout

vše, co se mu poskytovalo, přece si nedal kardinál Hugolin a jeho hostitel, biskup v Rieti, bránit. Zahrnoval ho spolu s bratry největší pozorností a pečlivostí. Zručný lékař z města začal hned léčit jeho neduh, ačkoliv řekl, že mnoho naděje v úplné uzdravení nemá, protože choroba velice pokročila. Přece jen však slíbil vynaložit veškeré své umění a péči o něho.

Míjel den po dni a místo, aby se Františkova nemoc lepšila, s přibývajícím podzimem se stále horšila. Svátý trpitel cítil stále větší bolesti. Neztrácel mysl, děkoval Bohu, že jej navštěvuje stále novými a většími bolestmi, jež nazýval milými sestrami, a tím více připravuje k svatbě s Božským Beránkem. A opravdu měl příčinu Bohu děkovat, neboť po celou dobu jeho utrpení mu nechyběla vnitřní ani vnější útěcha. Často ho Bůh potěšil nebeskými viděními a milostmi. Útěchou bylo také čtyři z jeho bratří, kteří ho ošetřovali. Byli to svatí a ctnostní muži, praví andělé v lidském těle.

Jak dobrotivě Bůh zacházel s Františkem a jak ochotně plnil každé jeho přání, vyplývá z následující události. Bylo to jednou v noci, kdy František kvůli velikým bolestem nemohl spát. Poprosil posluhujícího bratra, jenž byl dobrým hudebníkem, aby mu něco zahrál na citeru. Bratr byl sice ochotný, ale podotkl, že hraním v noční době by mohl snadno přijít u lidí o dobrou pověst, poněvadž, dokud žil ve světě, přispěl svou hudbou též mnohým ke zkáze. „Ano máš pravdu bratře,“ pravil světec, „dobře děláš, že pečuješ o svou dobrou pověst. Proto nechme toho. Lépe je si odříci smyslnou radost, než přijít o dobrou pověst.“ Po těch slovech uleh na lůžko, aby tak přinášel Bohu novou oběť. Bůh jej v témže okamžiku za to odměnil a potěšil. Neboť, jak poznamenává sv. Bonaventura, čeho František nedosáhl od lidí, to pro něho vykonal anděl.

Následující noc, když František opět bděl a byl ponořen do rozjímání o utrpení Páně, najednou byl vyrušen rozkošnou hudbou na citeru. Plný radosti se ohlížel, kdo jej obveseluje lahodnými melodiemi, ale nikoho neviděl. Poznával, že ten kdo hraje, musí být pra-

vým umělcem, neboť vyluzoval z nástroje takové tóny, že rozkoší unešen, vznesl se svým duchem až do nebeské blaženosti, že zapomněl na tento svět. Když hudba umlkla, obrátil František plný vděčnosti svůj zrak k nebi, neboť nepochyboval, že původcem rajske hudby byl jeden z nebeských duchů. „Bratře,“ pravil druhého dne k výše uvedenému bratru, „Pán těší zarmoucené. Nikdy mne dosud nenechal bez útěchy. Pomysli si, dostalo se mi od Boha milosti, naslouchat hudbě mnohem rozkošnější než tvé, totiž zvukům nebeským.“ Po těch slovech vypravoval užaslému bratru, co se mu v noci přihodilo.

Potěšen od samého Boha, snašel světec trpělivě všechny bolesti, kterých den ode dne přibývalo. Jednou, když se opět bolestí svíjel na lůžku, pravil mu jeden z ošetřujících bratří, mající s ním soustrast: „Milý Otče, pros Pána, aby s tebou poněkud mírněji zacházel, zdá se mi, že se tě příliš dotkla Jeho pravice.“ „Bratře,“ zvolal nemocný rozčile-

Assisi, Bazilika sv. Františka - horní kostel, Giotto, 1267?
František přijímá stigmata

ným hlasem: „Co to mluvíš! Kdybych neznal tvoji prostotu a upřímnost, muselo by se mi do budoucna ošklivit žít v tvé blízkosti, neboť se odvažuješ mluvit proti Božím soudům, které jsou nade mnou vzneseny.“ To řekl, vyskočil z postele a přes své nesmírné bolesti se vrhl k zemi. Líbal ji a volal: „Ó Pane, děkuji Ti za bolesti, které zakouším, prosím Tě za milost, abych směl ještě stokrát víc trpět než dosud, je-li to Tvá svatá vůle. S radostí poznávám, že mě tepeš bez ušetření, neboť mou nejsladší útěchou, kterou mi poskytuješ je, že se tím plní Tvá nejsvětější vůle.“

Františkova nemoc se stávala den ode dne horší. Taky se u něho stále více projevovalo jaterní a slezinové onemocnění a patrné známky vodnatelnosti, ačkoli mu lékaři věnovali všemožnou péči.

Na žádost bratří a přátel se František uchýlil do Rieti, aby se tu nechal léčit od zkušeného lékaře, a přece se jeho oční neduh stále horšil. Co měl tedy dělat? Když Assisi a Rieti na něj marně vynaložily své umění, dal se přepravit, ovšem opět na radu svých přátel, do kláštera Fonte Colombo, kde se podrobil novému mučednictví. Reatinský oční lékař měl nyní hodinu cesty k nemocnému, přesto ho navštěvoval každý den, staral se o něho jako láskyplný otec. Očekával úlevu a uzdravení, ale opět nadarmo, zastaralá nemoc se už nedala vyléčit. František sám cítil, že mu už není pomoci a že už bude muset trpět až do smrti, proto několikrát prosil svědomitého lékaře, aby se s ním už více neobtěžoval, ale ten si v tom nenechal bránit. Ošetřoval nemocného z lásky a nezištně, nelitoval namáhavých cest za ním. František viděl jeho pečlivost a přemýšlel, jak by ho aspoň trochu odměnil. Nevěděl nic vhodnějšího, a tak nařídil kvardiánovi kláštera, aby jej pozval k obědu.

„Ale milý otče,“ namítal kvardián, „vždyť víš, že bychom se museli stydět předložit vzácnému hostu naši prostou stravu. Je zvyklý na vybraná jídla, která mu naše chudá poustevna nemůže poskytnout.“ „Jen učiň, bratře, jak jsem ti rozkázal,“ povzbudil jej světec, „snad nechceš, abych ti svůj rozkaz znovu opakoval.“

Plný rozpaků odešel kvardián do kuchyně, zptal se kuchaře, má-li něco lepšího pro hosta, kterého má pozvat. Ten mu odpověděl, že kromě

obyčejné stravy mu nemůže nabídnou nic zvláštního. Vtom, co tak spolu mluvili, přišel lékař jako obyčejně navštívit nemocného. Když mu kvardián sdělil své nesnáze, do nichž ho nemocný Otec přivedl, těšil jej hodný muž: „Spokojím se s radostí s tím, co mi můžete poskytnout. Ano, budu si to pokládat za velikou čest, že budu s vámi moci pobídnout.“ Plni radosti připravili bratři vše, co bylo k jídlu potřeba. Přikryli stůl a na něj připravili chléb, víno a zeleninu. Právě se chystali zasednout ke stolu, když uslyšeli tlučení na klášterní bránu. Polekán spěchal bratr fortnýř ven, aby se přesvědčil, co se to děje. Venku uviděl známou dobrodítelku kláštera, která nesla bratřím v koši bochník chleba, několik chutně připravených ryb, několik plástů medu a hroznů vína. S pohnutím a s vděčností přijal kvardián tyto dárky, jež jim právě včas darovala Božská zřetelnost. Celá duchovní rodina se velmi radovala nad nenadálou pomocí. Hned byly připravené pokrmy rozdány, zvláště pozvaný host dostal ty nejlepší kousky. Když lékař viděl, co se stalo, byl velmi dojatý dobrotou Boží, která se tak stará o chudé. Když po obědě odcházel domů, řekl bratřím a ukazoval na Františka: „Ani vy, bratři, ani my, lidé světští, nejsme s to pochopit svatost tohoto muže.“

Tento lékař byl za svou péči a laskavost k nemocnému Františkovi odměněn ještě jinak. Jeho jediným jménem byl nový dům, který teprve nedávno postavil. Jednoho dne pozoroval k svému leknutí, že se na zdech objevují od shora až dolů trhliny, které se stále šíří. Už se domníval, že se bude muset z domu vystěhovat, poněvadž hrozí sesutí. Ale plný důvěry ve svatost Františkovu spěchal do Fonte Colombo a prosil bratry o nějaký Františkův předmět. Dalí mu chomáč vlasů, který si schovali, když se dal František ostříhat. Zbožný muž nemeškal a spěchal domů, byl přesvědčen, že mu na přímluvu sv. Patriarchy bude pomoheno. Vyzýval Boha o pomoc, vložil vlasy do trhlín domu a uložil se spokojeně ke spánku. Ráno s radostí zjistil, že se rozestouplé zdi opět spojily, nebylo znát ani nejmenší stopy, že by byla někde nějaká prasklina.

Podle knihy Svatý František Serafický od P. Bonaventury J. Wilhelma zpracoval BS

Homilie Benedikta XVI. z vigilie Narození Páně

Bůh je tak veliký, že se může učinit malým

„Pán mi řekl: Ty jsi můj Syn, já jsem tě dnes zplodil.“ Těmito slovy 2. žalmu církev začíná mši svatou vánočního bdění, kterou slavíme narození našeho Vykupitele Ježíše Krista v betlémské stáji. Kdysi tento žalm patřil k obřadu korunovace judských králů. Izraelský lid se pro své vyvolení zvláštním způsobem cítil Božím synem, adoptovaný Bohem. Protože král byl ztělesněním tohoto lidu, byla jeho korunovace prožívána jako slavnostní akt adopce Bohem, v němž byl král nějakým způsobem zahrnut do tajemství samého Boha. V betlémské noci tato slova, jež byla výrazem naděje než přítomné skutečnosti, nabyla nový a nečekaný smysl. Dítě v jeslích je opravdu Boží Syn. Bůh není věčná samota, nýbrž v kruhu lásky vzájemného dávání a sdílení. On je Otec, Syn a Duch svatý.

Ba ještě víc: v Ježíši Kristu, Božím Synu se sám Bůh stal člověkem. Jemu říká Otec: „Ty jsi můj syn.“ Věčné dnes Boha sestoupilo do pomíjivého dnes světa a vtahuje naše pomíjivé dnes do věčného dnes Boha. Bůh je tak veliký, že se může udělat malým. Bůh je tak mocný, že se může učinit bezmocným a přijít nám vstříc jako bezbranné dítě, abychom ho mohli milovat. Bůh je tak dobrý, že se zřiká svého božského jasu a sestupuje do stáje, abychom ho mohli najít a aby se tak jeho dobrota dotkla také nás, sdílí se s námi a i nadále působí skrze nás. Toto jsou Vánoce: „Ty jsi můj syn, já jsem tě dnes zplodil.“ Bůh se stal jedním z nás, abychom my mohli být s Ním, stát se Mu podobnými. Zvolil za své znamení Dítě v jeslích: On je takový. Tímto způsobem se ho naučme poznávat. A na každém dítěti i na tom ještě nenarozeném je odlesk onoho dnes, blízkosti Boha. (...)

Petr našich dnů

Slyšme druhé slovo liturgie této Svaté noci, tentokrát vzaté z knihy proroka Izaiáše: „Nad těmi, kteří bydleli v potemnělé zemi, zasvitlo světlo.“ Slovo „světlo“ proniká celou liturgií této mše svaté. Znovu na ně naráží úryvek z listu sv. Pavla Titovi: „Projevila se Boží dobrota“ (2, 11). Výraz „zjevila se“ patří do řeckého jazyka a v této souvislosti říká tutéž věc, co hebrejščina vyjadřuje slovy „vzchází světlo“ : „zjevení – epifanie“ to je vpád božského světla do světa plného temnoty a plného nerozřešených problémů. Konečně evangelium nám vypráví, že se pastýřům zjevila Boží sláva a „rozzářila se kolem nich“ (Lk 2, 9). Kde se objeví Boží sláva, tam se ve světě šíří světlo. „Bůh je světlo a tma v něm vůbec není,“ říká nám sv. Jan (1 Jan 1, 5). Světlo je pramenem života.

Avšak světlo znamená především poznání, znamená pravdu v protikladu s temnotou lži a nevědomostí. Tak nám světlo dává žít, ukazuje nám cestu. Ale pak světlo, protože dává teplo, znamená také lásku. Kde je láska, vynořuje se světlo ve světě; kde je nenávisť, tam je svět v temnotě. Ano, v bet-

lémské stáji se objevilo velké světlo, na které svět čeká. V onom Dítěti, ležícím ve stáji, Bůh ukazuje svou slávu – slávu lásky, která dává darem sama sebe a která se zbavuje své velikosti, aby nás vedla po cestě lásky. Betlémské světlo nikdy nezhaslo. Po celá staletí se dotýkalo mužů a žen „zalévalo je světlem“. Kde vyrašila víra v ono Dítě, tam rozkvetla také láska – dobro vůči druhým, starostlivá péče o slabé a trpící a milost odpuštění. Od Betléma se táhne staletími proud světla, lásky a pravdy. Hledíme-li na světce – od sv. Pavla a sv. Augustína až k sv. Františku a sv. Dominikovi, od sv. Františka Xaverského a sv. Terezie z Avily k Matce Tereze z Kalkaty – vidíme tento proud dobroty, tuto cestu světla, která se znovu a znovu zapaluje v betlémském tajemství, v tom Bohu, který se stal Dítětem. Proti násilí tohoto světa Bůh staví ono Dítě, jeho dobrotu a volá nás, abychom následovali Dítě.

Spolu s vánočním stromem nám naši rakouští přátelé přinesli také malý plamen, který zažehli v Betlémě, aby nám řekli: pravé tajemství Vánoc je vnitřní žár, který pochází od tohoto Dítěte. Nechejme, ať tento vnitřní žár se sdílí nám, ať zažehne naše srdce plamínek Boží dobroty; svou láskou nesme všichni světlo světu! Nedopusťme, aby tento zářivý plamen zhasl následkem ledových závanů naší doby! Věrně ho chraňme a učiňme z něho dar pro druhé! V této noci, v níž hledíme k Betlému, chceme také prosit zvláště za místo narození našeho Vykupitele a za lidi, kteří tam žijí a trpí. Chceme prosit za pokoj ve Svaté zemi: Pohled, Pane, na tento kout země, který je ti jako tvá vlast tak drahý! Dej, ať tam znovu zazáří tvé světlo! Dej, ať tam dospěje mír!

Výrazem „pokoj“ jsme došli k třetímu slovu, které vede liturgii této Svaté noci. Dítě, které Izaiáš ohlašuje, je nazýváno „Kníže pokoje.“ O jeho království se říká: „Pokoj nebude mít konce.“ Pastýřům se ohlašuje v evangeliu „sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj...“ Kdysi se četlo: „...lidem dobré vůle.“ Nový překlad říká: „...lidem, v kterých má zalíbení.“ Co znamená tato změna? Už nezáleží na dobré vůli? Položme tu otázku lépe: Které lidi Bůh miluje, a proč je miluje? Straní snad Bůh někomu? Miluje snad jenom dobře smýšlející a ty ostatní ponechává jim

samým? Evangelium odpovídá na tyto otázky tím, že nám ukazuje určité osoby milované Bohem. Jsou to jednotlivé osoby – Maria, Josef, Alžběta, Zachariáš, Simeon, Anna atd. Ale jsou to také skupiny osob: pastýři, mudrci z východu, tak zvaní králové. Zůstaňme v této noci u pastýřů. Jací to byli lidé? V tehdejší prostředí se pastýři pohrdalo; byli považováni za málo spolehlivé a u soudu nebyli připouštěni jako svědkové. Ale jací byli ve skutečnosti? Jistě to nebyli velcí světci, míní-li se tímto výrazem osoby hrdinských ctností. Byly to prosté duše. Evangelium vyzdvihuje charakteristický rys, který pak v Ježíšových slovech bude hrát důležitou roli: byly to osoby bdělé. To platí především ve vnějším smyslu: v noci bděli blízko svých ovcí. Ale platí to také v hlubším smyslu: byli ochotni přijmout Boží slovo. Jejich život nebyl uzavřený sám do sebe; jejich srdce bylo otevřené. Nějak, mnohem hlouběji, čekali na Něho. Jejich bdělost byla ochotou – ochotou naslouchat, ochotou vydat se na cestu. Byly to osoby čekající na světlo, které by jim ukázalo cestu. A právě to zajímá Boha. Miluje všechny, protože všichni jsou jeho tvorové. Ale některé osoby uzavřely svou duši; jeho láska k nim nenachází žádný přístup. Oni si myslí, že nepotřebují Boha, nechťjí ho. Jiní, snad mravně stejně ubozí a hříšníci, tím aspoň trpí. Očekávají Boha. Vědí, že mají zapotřebí jeho dobroty, i když nemají přesnou představu. Do jejich ducha otevřeného očekávání může vstoupit Boží světlo a s ním i jeho pokoj. Proseme ho, aby učinil, že nenajde naše srdce uzavřené. Snažme se, abychom se dokázali stát aktivními nositeli jeho pokoje – právě v naší době.

Mezi křesťany slovo pokoj nabylo zcela zvláštní význam: stalo se jménem k označení eucharistie. V ní je přítomen Kristus. Prostřednictvím všech míst, kde se slaví eucharistie, se rozprostírá nad celým světem síť pokoje. Společenství shromážděná kolem eucharistie vytvářejí království pokoje rozsáhlé jako svět. Když slavíme eucharistii nacházíme se v Betlémě, v „domě chleba“. Kristus se nám dává a dává nám s tím svůj pokoj. Dává nám jej, abychom nesli světlo pokoje ve svém nitru a sdíleli jej ostatním; abychom se stali tvůrci pokoje a přispívali k míru ve světě. Proto

se modleme: Pane, splň svůj příslib! Dej, aby se tam, kde je svár, zrodil pokoj! Dej, aby se vynořila láska tam, kde vládne nenávisť! Dej, aby vyšlo

světlo tam, kde vládou temnoty! Dej nám, abychom se stali nositeli tvého pokoje! Amen.

překlad česká sekce Rádia Vatikán

Nejsvětější jméno Ježíš

Dne 3. ledna jsme si v liturgii oslavili památku Nejsvětějšího jména Ježíš. Historie jména Ježíš má své etymologické a prorocké kořeny ve Starém zákoně, kde se jméno Jeshoua, (které pak bývá do řečtiny překládáno Ἰησοῦς), objevuje v různých variantách: Jozue (Jehoshoua - Jahve je spása), Ozeáš (Hoshea - spása), Izaiáš (Jesha Jahu - Jahve spasí). Když si pak uvědomíme důležitost jména v semitském prostředí, od teologie Božího jména až po spojitost jména a poslání biblických osob, chápeme, že v úctě k Ježíšově jménu stará tradice vrcholí. Původ značky IHS či yhs pak je třeba hledat v řecké abecedě, která psala jméno ΙΗΣΟΥC normálně, zkráceně IE nebo IHC nebo IC.

V životě církve bylo Nejsvětější jméno Ježíš uctíváno od počátku; v liturgii začal být tento svátek slaven ve 14. století. Roku 1530 dovolil Klement VII. řádu menších bratří slavit poprvé jméno Ježíš církevními hodinkami. Právě františkánská tradice totiž nejvíce přispěla k úctě k Nejsvětějšímu jménu Ježíš. Podle Tomáše z Celana bylo pro sv. Františka vyslovování jména Ježíš velmi sladkým zážitkem, srovnatelným s chutí medu, takže tím žila celá jeho osoba. Sv. Bonaventura pojednává při různých příležitostech o různých vlastnostech jména Ježíš.

Nejnámějším šířitelem úcty k Nejsvětějšímu jménu Ježíš se stal sv. Bernardin ze Sieny, který neúnavně šířil jméno Ježíš graficky vyjádřené v jeho zkrácené formě „yhs“ v centru slunečního kotouče s dvojím typem paprsků. Chápal v něm synteticky shrnuté tajemství Slova, které přijalo lidství, tajemství Bohočlověka, držitele univerzálního primátu nade vším stvořením. V jeho šíření viděl zvláštní a účinný prostředek posvěcení a obnovy křesťanského života v podmínkách své doby. Jako chce křesťanská ikonografie ozřejmit a vnímatelně zpřístupnit obtížné teologické pojmy, měl i Bernardinův znak zpřístupnit skrze oči úcty k Ježíšovu jménu. Podoba zářícího slunce vnukala myšlenku lásky, zatímco další prvky, jako dvojí druh paprsků a jejich počet, barvy atd., byly promyšleny v důmyslné alegorii, kterou Bernardin postupně zdokonaloval, a shrnovaly základní pravdy křesťanské víry. Bernardin si přál, aby toto jméno bylo zobrazováno uvnitř i vně domů, kostelů a paláců, aby připomínalo Ježíšovo panování a bylo ochranou pro ty, kdo se k němu utíkají. U nás šířil úctu ke jménu Ježíš i jeho emblém především sv. Jan Kapistrán při své misi do českých zemí v letech 1451-52 a 1454.

Úcta k Nejsvětějšímu jménu Ježíšovu by neměla být cizí ani žádnému rytíři Neposkvrněné, vždyť s každým vyslovením naší střelné motlíby „Ó, Maria, bez hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k Tobě utíkáme...“ Ji prosíme, aby se za nás přimlouvala právě u svého Syna, který je spása, aby Ho přivedla do našich každodenních záležitostí.

Adorace Nejsvětějšího jména Ježíš
Monasterio de San Lorenzo, El Greco 1578-79

OMYL MUDRCŮ Z VÝCHODU

aneb Jak hledat Boží vůli

Jednou si mladý člověk vyléval přede mnou srdce: „Často slyším v kostele, že mám plnit Boží vůli. Ale já nevím, jaká ve skutečnosti je. Jak mám odlišit svou vůli od vůle Boží? Pokud se jedná o volbu mezi dobrem a zlem, tak nemám žádné pochyby, že Bůh chce, abych volil dobro. V životě však je mnoho takových situací, kdy je třeba volit mezi různými možnostmi, u nichž ještě nelze odhadnout jejich morální dopad. Ze všeho nejvíc mě však rozčiluje naše křesťanská pobídka, abychom volili utrpení, námahu, obětování se. Vždyť toto všechno je proti přirozenosti. Nechci takového Boha, který mi nařizuje volit chudobu, utrpení a námahu. Myslím si, že je pokrytecké a hloupé, když lidé říkají, že si volí chudobu a utrpení, a ve skutečnosti touží po pohodlí a štěstí.“

Tato otázka se dotýká mnoha širokých problémů, a proto si dovolím věc trochu zjednodušit.

Se stoprocentním poznáním Boží vůle máme skutečně všichni problémy. Pohnulo mě kdysi vyznání Tomáše Mertona, který si ve svých pamětech poznamenal, že chce celý život plnit Boží vůli, ale neví, zda ji dobře poznává. Merton k tomu ale připojuje přesvědčení, že pokud skutečně chce plnit Boží vůli, pak přestože ji špatně pozná, Bůh shlédne na jeho touhu, která může být pro Boha dostačující.

Takže na začátku je důležitá tato touha. V ní se uskutečňuje nádherné spojení naší vůle s vůlí Boží. Je třeba naslouchat a dát se vést Božími znameními. Podobně to učinili mudrci z Východu. Četli knihy (prvek jisté vědy) a uviděli hvězdu, která je dovedla nejprve do Jeruzaléma. Zde došlo k zvláštnímu omylu. Lidským způsobem si mysleli, že očekávaný Mesiáš bude tam, kde je bohatství, pohodlí, moc, a tak se vydali do Herodova paláce. Tam ale Boha nenašli, nenašli ani nezištnou lásku, ani dobro, ani radost. Naštěstí šli dál a nenechali se svést zdánlivým štěstím. Jeho plnost však našli v betlémské stáji, v chudobě, slabosti a bezbrannosti malého dítěte. To pro ně muselo být velkou zkouškou víry. Bůh nebyl v bohatém paláci, byl v chudé stáji! Tady nejde o vyhledávání utrpení pro utrpení, ale o schopnost nalezení Boha ve svých slabostech, v těžkých a bolestných životních okolnostech. Bůh se v nich často projevuje zřetelněji než v našich úspěších, protože nám v nich může prokazovat svou Božskou pomoc.

A proč naše přirozenost touží po něčem jiném? Myslím, že když chceme plnit Boží vůli, tak je třeba přijmout požadavky nadpřirozeného života a nejen požadavky přirozenosti.

Pro život přirozený stačí naslouchat pouze svým vjemům a potřebám, ale pro život nadpřirozený je potřebná víra a modlitba. Co by to bylo, kdybychom šli jen za tím, co nám říká naše tělo, naše nervy, naše pocity? Pro mě nejdůležitějším prvkem poznávání Boží vůle je rozum, ale nutně osvícený vírou. Věřím také, že občas nám Bůh dává k výběru několik možností, které však vedou ke stejnému cíli, a chce, abychom se sami rozhodli. Když zvolíme jednu z nich, On tam bude s námi. Když člověk chodí po horách, tak ví, že na některé vrcholy vede více cest. Snad se liší svou obtížností, jinými možnostmi pozorovat krajinu, ale cíl je stejný.

Jsem přesvědčen, že v životě Bůh před nás někdy staví nějaký konkrétní cíl, ale chce, abychom si sami vyhledali cestu k jeho uskutečnění. V takové situaci není třeba čekat na sílu nějakých mystických potvrzujících znamení, ale je třeba zvolit cestu a ještě jednou na ni pozvat Ježíše.

podle Niedziela 2/2006 zpracoval bB

Beatifikační proces Otce Pavlicka

V Římě se chýlí ke konci proces blahorečení zakladatele Růžencového křížového tažení v Rakousku – františkána Petra Otty Pavlicka. Lze bez nadsázky říci, že tento zbožný, pokorný následovník sv. Františka zachránil Rakousko před komunismem. Byl i naším krajanem, pocházel z česko-německé rodiny, jeho otec Augustin Pavlíček byl Čech z Olomouce, důstojník rakousko-uherské armády, matka Gabriela Némka z Opavy. Oběma manželům se v rakouském Innsbrucku, kde Pavlíček sloužil, narodil r. 1902 druhý syn Otto. V raném dětství ztratil matku, která zemřela, když čekala své třetí dítě. Rodina přesídlila do Olomouce, kde Otto absolvoval gymnázium. V té době ztratil víru, stal se liberálem pohrdajícím katolickou církví. Střídal různá povolání, žil bohémským životem, jistou dobu se snažil prosadit v Praze, a dokonce i v Paříži jako malíř, ale neuspěl. Byl také civilně ženatý, manželství však brzy skončilo rozvodem. Tyto trpké životní zkušenosti mu nakonec ukázaly, v čem je pravá hodnota. Znovu našel víru svého dětství a prožil povolání k životu františkánského řeholníka. Během války byl vysvěcen na kněze. Poněvadž měl v dokladech napsanou německou národnost, byl povolán do wehrmachtu na frontu. Upadl do amerického zajetí, po skončení války odešel do Rakouska. Rakušané těžce nesli přítomnost Rudé armády na svém území, což nevěstilo nic dobrého. Kam jednou vstoupila noha sovětského vojáka, tam byl komunismus. Otec Pavlíček, řádovým jménem Petrus, vyzval k růžencovému modlitebnímu křížovému tažení za odchod rudoarmějců ze země. Do akce se zapojili i někteří politikové, především kancléř a ministr zahraničí Leopold Figl. Stalo se, co nikdo neočekával. R. 1955 odešli Sověti ze země a byla podepsána státní smlouva, zaručující Rakousku suverenitu a neutralitu. Otec Pavlíček toto sám pokládal za vítězství Panny Marie. Zemřel v pověsti svatosti r. 1974.

Bettendes Gottesvolk 3/2005

PANNA MARIA USTAVIČNÉ POMOCI

V brněnském kostele Nalezení sv. Kříže „u kapucínů“ je uctíván obraz Panny Marie ustavičné pomoci. Italové ji nazývají „Madonna del perpetuo soccorso“. Ta brněnská je kopií římského obrazu, který se nyní nachází v kostele u redemptoristů zcela blízko chrámu Santa Maria Maggiore. V tisícovkách chrámů na celém světě jsou její kopie vystavovány. Již mnoho lidí včetně autora tohoto článku u ní dosáhlo mimořádného uzdravení z nemoci nebo vyslyšení prosby v bezvýchodné situaci.

Jaké jsou dějiny tohoto milostného obrazu? Jedná se o byzantskou ikonu, datum jejího vzniku není známo. Určitě však byla namalována před r. 1480, neboť tehdy jeden římský obchodník tajně tento obraz odkoupil někde na východě a uchovával ho nejprve doma. R. 1499 se ale dostal obraz do vlastnictví kostela sv. Matouše v Římě, kde docházelo k mnoha zázračným vyslyšením proseb. To vedlo k tomu, že byly pořizovány jeho četné kopie a rozšiřovány po celé Evropě. Když za Velké fran-

couzské revoluce dobyli Řím r. 1798 francouzští vojáci pod velením generála Napoleona Bonaparta, ničili především kostely. Mnoho jich bylo srovnáno se zemí. Tento smutný osud neminul ani chrám sv. Matouše. Obraz se naštěstí podařilo zachránit a ukrýt ve skladišti u augustiniánů, kde v průběhu bouřlivých událostí 19. století upadl v zapomnění. Teprve papež bl. Pius IX., jenž měl k Matce Boží ustavičné pomoci vřelý vztah, začal po obraze pátrat, a když byl r. 1866 objeven, svěřil jej do péče redemptoristům, kteří ho umístili v nově postaveném kostele sv. Alfonse z Liguori. Tam je dodnes. Bohužel během svého pobytu u augustiniánů byl obraz přemalován, takže existuje ve dvou odlišných podobách. Kopie, které byly pořizovány před r. 1798, vypadají jinak než ty, jež vznikly po r. 1866. To je však nepodstatný detail, neboť neexistuje víc „Panen Marií“. Matka Boží je jedna a tatáž, i když formy uměleckého zpracování jejího obrazu se liší. Před každou mariánskou ikonou nebo sochou lze v modlitbě dosáhnout velkého množství milostí, neboť Maria je naší nebeskou Matkou, která nám vždycky pomáhá.

podle pramenů R. Malý

Jedním z nejčastějších argumentů proti Katolické církvi je teze, že prý „Církev byla nepřátelská vědeckému bádání“. Fakta dokazují nesmyslnost a lživost takového tvrzení. Církev ve středověku zakládala univerzity a podporovala rozvoj vědy včetně přírodních nauk. První ženou v dějinách, jež se stala univerzitní profesorkou, byla Trotula di Ruggiero na lékařské fakultě univerzity v italském Salernu v 11. století. Proslavila se jako vynikající diagnostička chorob. Sv. Albert Veliký, dominikán, profesor pařížské Sorbonny a později biskup v Řezně (13. stol.), byl znám mimo jiné i jako významný přírodovědec, který popsal většinu druhů tehdy existujících ryb, františkán Roger Bacon v té samé době vynalezl brýle, kněz a učenec Jan Salisbury vynikl mimo jiné i jako astronom, který vytyčil jasně hranice mezi astronomií, tj. vědou a astrologií čili pověrou. Církev vždycky odsuzovala astrologii jakožto pohanskou pověru, podporovala ale astronomii - vědu. Autonomie vědeckého bádání byla vždycky respektována, Církev např. nikdy nedefinovala, jestli Země je placatá nebo kulatá, k tomu se necítila kompetentní, to přenechala přírodním naukám.

Jedinou výjimkou z tohoto pravidla byl mnohokrát přetřásaný případ Galileia Galileiho. Podle ankety, provedené Evropským parlamentem v 90. letech mezi studenty všech zemí Evropské unie, jak její výsledky předkládá žurnalista Vittorio Messori, téměř 30 procent z nich je přesvědčeno, že Galileo byl Církví upálen na hranici. Skoro

všichni, 97 procent, si myslí, že byl krutě mučen. Někteří – a není jich mnoho – pokud měli k tématu co říct, tak připomínali jako „historickou pravdu“ domnělý Galileův výrok „a přece se točí“.

Tito studenti by se velice divili, kdyby jim někdo sdělil, že Galileo toto nikdy neřekl a my máme možnost to dokázat. Celou kauzu si vymyslel r. 1757 italský novinář Giuseppe Baretti v Londýně na zakázku zednářských lóží, vyrábějících jako na běžícím pásu „krutosti inkvizice“. Německý komunistický dramatik Bertold Brecht ve svém dramatu „Galileo Galilei“ tento domnělý výrok zpopularizoval. Vězení? Mučení? Hranice? Anketovaní studenti by byli patrně v šoku, kdyby se dozvěděli historickou pravdu, že Galileo nestrávil ve vězení jediný den a nikdy nebyl mučen.

O co přesně v jeho případě šlo? Faktem je, že se jednalo o to, jestli se Země točí kolem Slunce nebo naopak. Po celý středověk se mělo za jisté, že naše planeta je středem vesmíru, který se kolem ní otáčí. Prvním, kdo se odvážil toto zpochybnit, byl v 15. stol. kardinál Mikuláš Kusánský, známý renesanční filozof. Byl to však jeho ryze subjektivní názor, k němuž nepředložil žádnou argumentaci. V 16. stol. kanovník katedrály v polském Fromborku Mikuláš Kopernik, jenž si zřídil ve věži tohoto chrámu astronomickou observatoř, napsal knihu „O pohybu nebeských těles“, kde se snaží pomocí matematických a fyzikálních výpočtů dokázat, že středem vesmíru je Slunce, kolem něj ostatní

planety včetně Země obíhají. Kopernik nejenže nikdy neměl kvůli svému heliocentrickému názoru potíže s církevní autoritou, ale naopak papež Pavel III., jemuž věnoval svůj spis „O pohybu nebeských těles“, jmenoval Kopernika členem Papežské akademie a s poctami jej v Římě přijal. Církev v té době pokládala onu kauzu za ryze vědecký problém, který nemá s vírou co do činění. Zcela jinak ale vystupovali zakladatelé protestantské reformace Luther a Kalvín, pro něž heliocentrický názor znamenal „rouhání se Písmu svatému“. Argumentovali hlavně tím, že Mojžíšův nástupce Jozue poručil Slunci, aby se zastavilo, což chápali jako důkaz z Písma, že Slunce se otáčí kolem Země a ne naopak. Astronom Johann Kepler, německý protestant, hájící Kopernikovy názory, musel utéci z Lutherova Německa a po pobytu v Praze na dvoře Rudolfa II. byl pozván, aby přednášel na prestižní univerzitě v Bologni, jež se nacházela na území Papežského státu. Zajímavé je, že v té době i španělský velký inkvizitor zakládá na univerzitě v Salamance fakultu přírodních věd, kde se vyučovala mimo jiné i Kopernikova heliocentrická teorie.

Poprvé se setkáváme s negativním vyjádřením katolické církevní autority na adresu heliocentrické soustavy při procesu s Giordanem Brunem, obviněným z kacířství a pokusu o vraždu svého řeholního představeného. R. 1600 byl upálen na hranici. Bruno použil heliocentrického názoru jako argumentu pro svoji bludnou panteistickou teorii zbožštěného vesmíru, proto římská inkvizice v žalobě proti Brunovi odmítla mimo jiné i heliocentrismus, pokud byl chápán jako filozofie a nikoli jako přírodovědná hypotéza. Po r. 1600 probíhala na italských univerzitách vášnivá polemika ohledně heliocentrismu, zastávaného Galileem Galileim. Jeho odpůrci nepocházeli z církevních, nýbrž z vědeckých kruhů. Galileovi kolegové v převážně většině hájili geocentrismus, opírajíce se hlavně o stanovisko dánského astronoma Tycha Braha. Proti Galileovi mluvila skutečnost, že mu byly dokázány evidentní omyly v jeho dosavadní vědecké práci. Popíral například existenci komet, odmítal akceptovat, že Jupiter má své měsíce, obíhající kolem něj a nechtěl připustit, že mořský příliv je způsoben přitažlivostí Měsíce. Dnes je z ryze vědeckého hle-

diska zřejmé, jak hluboce se Galileo v tomto mýlil. Pochybnosti muselo vzbuzovat také arogantní vyjadřování Galileovo, který častoval své vědecké oponenty nadávkami typu „osel“, „imbecil“ apod. Tím vším se stával nevhodným.

Vášnivá polemika ohledně heliocentrismu brzy přesáhla ryze přírodovědnou oblast a dotkla se náboženství. Odpůrci Galilea jej obviňovali z urážky Písma sv. kvůli výše uvedené citaci z knihy Jozue. Tady již muselo zasáhnout sv. officium, které r. 1616 zakázalo publikovat knihy hlásající heliocentrický názor. Nebylo však bráněno hájit heliocentrismus jako čistě vědeckou hypotézu. Galileo měl připravenou k vydání knihu „Dialogy o dvou nejdůležitějších principech světa“, jež měla být polemikou s geocentrickým názorem a obhajobou heliocentrického. Získal k tomu i církevní schválení pod podmínkou, že kopernikánská teorie bude prezentována jako možná hypotéza a nikoli jako jednoznačná pravda. Galileo slíbil, ale slib nedodržel. V knize vystupuje jako zastávce geocentrismu jistý primitiv pod jménem „Simplicio“, což znamená doslova „blbec“. Jemu vkládá Galileo do úst i některé věty, pronesené papežem Urbanem VIII., jenž byl paradoxně Galileovým příznivcem a protektorem. Toto bylo hlavní příčinou, proč se Galileo musel zodpovídat před římskou inkvizicí.

Galileo, jenž působil v Padově, byl r. 1633 vyzván, aby se dostavil do Říma na inkviziční proces. Když tam přijel, bydlel na náklady sv. stolce v pětipokojovém bytě s vyhlídkou do vatikánských zahrad a dostal k dispozici osobního sluhu. Soudilo ho deset dominikánů z kláštera při kostele Panny Marie Vítězné, soudců sv. officia v Římě, žalobci však byli jeho kolegové – přírodovědci. Galilea neobviňovali z toho, že hlásá heliocentrický názor, ale že ho předkládá jako absolutní a závaznou pravdu, nikoli jako pravděpodobnou vědeckou hypotézu. Dominikánská soudci jej vyzvali, aby odvolal, což Galileo učinil. Byl odsouzen k opravdu „krutému“ trestu: musel se tři roky modlit jednou týdně sedm kajících žalmů. Rozsudek potvrdilo i příslušné kolegium kardinálů. Po procesu byl Galileo ubytován v nádherné vile Mediceů v Římě, kde měl možnost věnovat se vědeckému bádání. Odtud odešel brzy do Sienny jako host tamního arcibiskupa, jenž pa-

Papež Urban VIII. (1623-44), mal. Bernini

třil k jeho příznivcům a kterému věnoval některé své práce. Byl nadále svobodným občanem a mohl nerušeně vědecky bádát. Právě tehdy napsal své stěžejní dílo „Dialogy o matematických důkazech“. Zemřel r. 1642, když předtím přijal svátosti a kněz, který jej zaopatřoval, mu přinesl také papežovo požehnání. Taková je pravda o Galileovi, jak ji dokumentuje ve své knize „Černé stránky dějin Církve“ Vittorio Messori. Vězení, mučení, tím spíše potom upálení na hranici je třeba odkázat do říše nepovedených pohádek.

Zbývá otázka, co by se stalo, kdyby Galileo neodvolal. Čekala ho hranice? V žádném případě, neboť v té době se již v Římě ani za kacířství neupalovalo, posledním popraveným heretikem ve Věčném městě byl r. 1600 Giordano Bruno. Galileo nebyl nadto obviněn ani z kacířství, pouze z neúcty k Písmu sv. a zlehčování jeho vážnosti, čehož se měl údajně dopustit svým kategorickým setráváním na heliocentrismu jako jedině prokázané pravdě. Kdyby Galileo neodvolal, strávil by patrně

jistou dobu ve vězení nějakého kláštera a po odpykání trestu by se vrátil ke své vědecké práci.

Přesto však jednání sv. officia nelze jednostranně hájit. Církevní autorita skutečně pochybila tím, že zasáhla do oblasti, v níž nebyla kompetentní: do svobody vědeckého bádání. Právem na to několikrát upozornil zesnulý papež Jan Pavel II., jenž se za to reprezentantům vědy veřejně omluvil. Jezuitský kardinál sv. Robert Bellarmin v Galileově době varoval sv. officium před tímto procesem a radil, aby se do tohoto čistě vědeckého sporu prominentních přírodovědců nevměšovalo. Upozorňoval na to, že zastavení Slunce, o němž hovoří biblická kniha Jozue, není přírodovědeckou pasáží, neboť Písmo sv. nemíní poučovat čtenáře, jestli se Země točí kolem Slunce nebo naopak. Církevní historik Barronio, také současník Galileův, napsal na toto téma krásná slova: „Písmo nás nechce informovat o tom, jak se nebe otáčí, ale o tom, jak se do nebe dostat.“ Lze jen litovat, že církevní soudci při procesu s Galileem nevzali vážně nauku sv. Augustina, jak ji vyjádřil ve svém výkladu Geneze, kde jasně píše, že Písmo sv. není přírodovědeckou učebnicí, nýbrž sdělením o Boží lásce k člověku. Proto Augustin nepovažuje za důležité, jestli Bůh stvořil svět v šesti kalendářních dnech nebo v šesti nedefinovatelných etapách a pokládá za zbytečné se tímto zabývat. Škoda, že těchto moudrých rad církevní soudci při procesu s Galileem nedbali. Církev by si tím ušetřila jednu trapnou epizodu svých dějin.

Na druhé straně ale v zájmu pravdy je třeba odmítat všechny lži, které se kolem celého případu rozšířily. Nutno též vidět i nemalé chyby, jichž se dopustil sám Galileo. Není náhodou, že právě on se stal symbolem údajného ustavičného „zápasu vědy a víry“, o němž neustále hovoří odpůrci Církve. I Galileo totiž překročil své kompetence, když odmítl přiznat své heliocentrické teorii, kterou nebylo tenkrát možno dokázat tak spolehlivě jako dnes, statud „vědecké hypotézy“ a trval na její absolutní pravdivosti a závaznosti.

Církev nikdy nebyla a není proti vědě, naopak všechny vědní disciplíny podporovala a podporuje.

Staví se ale kategoricky proti bludnému scientismu, to znamená absolutní nadvládě vědy a je-

jímu zasahování mimo její kompetenci, tj. do oblasti duchovních a morálních hodnot. Za takových podmínek věda v moderní době posloužila zločinným ideologiím nacismu a komunismu, vzpomeňme jen, že hitlerovci se dovolávali pro své zvrácené rasistické teorie „vědy“, právě tak jako komunisté ospravedlňovali třídní boj „vědeckými poznatky“. Proto církevní nauka nemůže být závislá na vědeckých teoriích, které se vyvíjí a mění s rozvojem vědy, kdy to, co platilo před pár lety, již neplatí, zatímco Boží zjevení je neměnné a věčně platné, nehledě také k obrovským možnostem zneužití vědy. Církev proto nikdy neakceptovala a nemůže akceptovat darwinisticko-marxistickou teorii, že člověk se vyvinul ze zvířete a tudíž je jenom nejdokonalejším zvířetem, ačkoliv jinak neodmítá vývoj v rámci určitých živočišných druhů, což je ryze přírodovědný a nikoli náboženský problém. Stejně tak se Církev nikdy nepostavila proti očkování, narkóze a užití opiátů za účelem tlumení bolesti, i když v některých proticírkevních publikacích je možno se dočíst pravý opak. Církevní autorita pouze upozorňovala, že tyto prostředky nesmějí být používány k jiným než ryze lékařským účelům, jak se vyjádřil jasně a nedvojznačně na počátku 20. stol. papež sv. Pius X..

V poslední době věda značně překračuje své kompetence v oblasti klonování a pokusů na lid-

Galileo Galilei (1564-1642)

ských embryích. Toto nemá se svobodou vědeckého bádání co dělat, tady se jedná o počaté lidské životy, které nesmějí být obětovány na oltáři vědy. Církev připomíná, že věda má svá tabu, své hranice. Ty jsou dány zejména ochranou lidského života. To se papež Pavel VI. neváhal prezentovat se svojí encyklikou „Humanae Vitae“ r. 1968 před světem jako údajný „odpůrce vědy“, když odsoudil umělou antikoncepci jako prostředek k zabránění početí, neboť antikoncepční preparáty působí nebo mohou působit také abortivně, tj. ničí už oplodněné vajíčko. Dnes nehrozí tak jako v době Galileově, že by církevní autorita překročila své kompetence a zasahovala neoprávněně do svobody vědeckého bádání, dnes naopak existuje velké nebezpečí opačného charakteru, totiž že věda ve službách vlivných finančních lobby se začne vměšovat i do oblasti ducha a etiky a jen ona bude stanovovat, co je pravdivé a morální. Takový vývoj, jehož náznaky zakoušíme už teď, by z hlediska humanismu byl nejen nežádoucí, nýbrž i nebezpečný a je třeba děkovat církevní autoritě, především posledním papežům, že na to upozorňují a před tím varují.

Kopernikovo znázornění sluneční soustavy

VATIKÁNSKÁ KNIHOVNA

Miliony lidí navštíví každoročně Vatikán, ale ne všichni si uvědomují, že Vatikán je také sídlem jedné z nejstarších knihoven, v níž se nachází přes dva miliony původních textů a rukopisů nesmírné historické a náboženské hodnoty.

Založení knihovny se spojuje s volbou papeže Mikuláše V. roku 1447, avšak její původ je mnohem starší. Nejstarší zprávy sahají do 4. stol., odkud pocházejí doložené informace o *Scriniu*, které sloužilo jako církevní knihovna a archiv. V 5. století byla pro ně vybudována první místnost, kde od 6. století probíhaly práce pod vedením úředníků zvaných *primicerii notatorum* a od 9. století pod vedením *knihovníka Římské církve*. Tato původní organizace se ve 12. stol. rozpadla a mnohé velmi cenné řecké a latinské rukopisy se poztrácely. Inventarizace provedená na poč. 14. století zjistila pouhých 300 rukopisů. Knižní fond, který Mikuláš V. (1447-55) po svém zvolení papežem zdědil, obsahoval kolem 350 latinských,

řeckých a hebrejských rukopisů. Mikuláš V. začal horlivě rozšiřovat knihovnu nákupem a přepisováním cenných kodexů, takže na konci jeho pontifikátu knihovna již obsahovala na 1500 kodexů, čímž se stala největší v tehdejší Evropě.

O 15 let později papež Sixtus IV. zaměstnal prvního knihovníka, Bartolomea Platina, a přemístil knihovnu do nových prostor, připravených k tomuto účelu. Obsahovaly čtyři místnosti včetně tajné knihovny, kam byly uloženy knihy, jež si Vatikán nepřál poskytovat veřejnosti k volnému použití. Tajná knihovna zahrnovala vzácné nebo křehké dokumenty, které by mohly být pravidelným používáním a manipulací poškozeny. Ale učenci při dodržení potřebných formalit mohli

foto: philg@mit.edu

Pohled do expozice Vatikánské knihovny

užívat i tyto knihy. V nynější době je pro přístup do knihovny požadováno, aby zájemci předložili doporučení z jejich univerzity nebo instituce.

V roce 1587 nechal papež Sixtus V. postavit pro knihovnu novou budovu, úchvatnou svými rozměry: 70 metrů dlouhou a 15 metrů širokou. V této budově knihovna sídlí až dodnes.

Knihovna vzkvétala a bohatí mecenáši ji pravidelně zahrnovali knihami a rukopisy. Na začátku 17. století papež Pavel V. zavedl pevný knihovní katalogizační systém, který vatikánští knihovníci v podstatě používají až dodnes.

Ve své historii byla knihovna většinou přístupná badatelům bez ohledu na jejich náboženském vyznání. Ačkoli za pontifikátu papeže Pia VI. byl přístup do knihovny přísně omezen, což pohnulo španělského kněze, Juana Andrese, k osočení papeže, že předseda knižnímu hřbitovu a ne knihovně.

Knižní fond byl na krátkou dobu částečně zabrán napoleonskou armádou, ale roku 1815 byl opět navrácen, ale bohužel se značnými ztrátami. V 19. a 20. století byla knihovna rozšířena o další důležité sbírky např. Borghesovy rukopisy (1891),

Barberiniho a Borgianiho rukopisy a tištěné knihy (1902), Patetovu sbírku (1945) a další.

Stejně tak jako sbírky knih a rukopisů knihovna také obsahuje přes 100 tisíc tiskovin, kreseb, map a rytin a kolem 330 tisíc řeckých, římských a papežských mincí a medailí.

Knihovna je velmi živou a rozvíjející se institucí, kam každým rokem přibývá kolem 6 tisíce nových svazků, které jsou buď koupené nebo přijaté jako dar. O chod knihovny se stará osmdesátičlenný personál, který je zaměstnán v třech hlavních odděleních: oddělení rukopisů, odd. tištěných knih, odd. mincí a medailí.

Vatikánská knihovna byla podle záměru Mikuláše V. založena „pro communi doctorum commodo“ tedy pro běžné užívání učenců. Dodnes existuje, aby podporovala a uchovávala kulturu římskokatolické církve. Svými sbírkami přesahujícími dva miliony svazků je stále jedním z nejvýznamnějších zdrojů pro historiky a učence, právě tak jako jím byla po dlouhou dobu své existence.

zpracoval bB

Ach, ti černí!

Jeden profesor, který učil dějiny, měl ve zvyku zkrášlovat své přednášky poznámkami typu: Kněží jsou k ničemu! Už od počátku nenáviděli vědu, umění a vždy milovali pouze zpátečnictví a tmářství.

Jednou po takové přednášce ho navštívil jistý pilný a vtipný student.

„Pane profesore,“ řekl, „nepomohl byste mi? Mám určité pochybnosti, které mě stále zneklidňují od chvíle, kdy jsem začal chodit na vaše přednášky.“

„Proč ne, pane kolego. Rád. O co jde?“

„Pouze několik otázek, pane profesore. Díky komu se nám dochovalo filozofické spisy starých klasiků? Jak se to mohlo stát, že v průběhu barbarského středověku tyto spisy nebyly zničeny?“

„Mniši je přepisovali ve svým klášteřích, a tímto způsobem se mohly dochovat dodnes.“

„Mniši?“

„Ano, mniši. A zvláště benediktini.“

„Ach, ti kněží! Takže to oni přepisovali staré kodexy, a tím způsobem je zachránili. Musela to být velká a únavná práce. No a pochopitelně, že z prachu knihoven ne jeden onemocněl tuberkulózou. Je pravda, že to bylo v době, kdy ani vládnoucí hlavy státu neuměly číst ani psát? To byly divné časy. Divní byli určitě také ti mniši, že měli ochotu přepisovat písmenko za písmenko z Livia, Cesara, Cicera, Virgilia atd. A jak tyto kodexy vypadají? Svědomitě přepsané, jakoby malované, s iniciálami - skutečně umělecká díla! Zpátečnickí kněží.“

Po chvíli zase druhá otázka: „A je vůbec pravdou, že bez nich bychom dnes neměli ani Columba ani Vasco de Gamu? Určitý mnich nějaký Fra Mauro, jak říkají, nakreslil r. 1450 tu slavnou mapu, která později posloužila Columbovi.“

„Ano, je to pravda, ale takovou mapu mohl nakreslit kdokoliv jiný.“

„Pochopitelně! Proč pouze duchovním měly přicházet na mysl takové nápady?“

„Četl jsem také, pane profesore, že místo nepohodlných římských číslic určitý papež zavedl v aritmetice číslice arabské.“

„Papež Silvester II.. Mohl to učinit kdokoliv jiný! Ale co, papežové se vždy tlačili kupředu!“

„Říkají, že dalekohled a teleskop objevil také nějaký kněz, ale možná, že to není pravda. Kněží si vždy rádi přivlastňují různé věci!“

„Ne, je to pravda. Byl to minorita Roger Bacon, který vynalezl tyto přístroje.“

„Á, to ten prokletý Bacon, kdy že on to žil?“

„Zemřel r. 1294.“

„A už tenkrát byl tak progresivní? ...A ještě něco. Myslím, že právě kněz jako první dokázal, že Země se točí kolem Slunce.“

„Ano, Mikuláš Kopernik.“

„Promiňte, pane profesore, proč vlastně nazývají století, ve kterém se věda, umění a literatura nejlépe rozvíjely, zlatým stoletím Lva X.?“

„Ponechávám papež Lev X. byl protektorem učen-ců a umělců své doby.“

„Cože? Papež protektorem civilizace?“

„Á, tak se mi zdá milý chlapče, že si ze mě střílíš.“

„Já? To vše jsou ty pochybnosti, neúnosné pochybnosti! S radostí bych těm „černým“ připsal přívlastek zpátečníci, ale právě tyto pochybnosti mi nedají pokoj. Je to pravda, pane profesore, že první lidové školy založil a bezplatně provozoval de la Salle?“

„Ano, Francouz de la Salle!“

„Černý?“

„Černý!“

„A že první, kdo se začal starat o hluchoněmé, byl Španěl, kněz Pedro de Ponce, a po něm del Epee?...“

„Prosím vás, odpusťte, pane profesore, já za to nemůžu, že ti černí v dějinách mi nedávají klid. Četl jsem ještě toto: Nestáčí, že mnich Berthold Schwarz vynalezl střelný prach, mnich Guido de Areco stupnici a základní pravidla harmonizace, jezuita Savalieri (1747) polychromii, jezuita Secchi spektrální analýzu, mnich Tegeruss z Bavorska kolem r. 1000 jako první začal malovat na sklo...“

„Už dost, ke všem hromům! Teď už dobře vidím, že si děláš legraci!“

„Pravda, pravda! První hromosvod nebyl vynalezen Franklinem, ale nezhotovil ho už v roce 1754 nikdo jiný než opět mnich premonstrát Prokop Diviš! O tom mluví dokonce Kürschner v konverzačním lexikonu.“

„Mlč, kecale!“

„Kecal? Největším znalcem jazyků naší doby byl kardinál Mezzofanti!“

„Ty zpátečníku!“

„Ó, ne! Největším zpátečníkem byl nejslavnější paleograf 19. stol., kardinál Mur.“

„Dost těch blbostí! Ale okamžitě vypadni!“

„A kterým směrem? Může vám to říct diakon Flavio Gioia. On velice zdokonalil kompas již v roce 1300!“

„Ty jsi asi úplně zcvokatěl a máš rozpalenou hlavu.“

„Kdybych začal hořet, musel by přijet požární vůz a vodní pumpu také první zavedli mniši cisterciáci a pařížští kapucíni měli za úkol až do 17. stol. střežit Paříž před ohněm!“

„Když neztichneš, tak poletíš!“

„Vzduchem? Pravda! První balón vynalezl ještě 60 let před Montgolfierem mnich Berthold Gusman, který se v r. 1720 před celým portugalským královským dvorem vznesl do vzduchu. Co hledáte, pane profesore? Brýle? - To také vynalezli ti „černí“! Ve 13. stol. je vynalezl dominikán Alexandr Spina! Pospícháte, pane profesore, že se díváte na hodinky? Hodinky jsou také vynálezem duchovních. První hodinky máme od církevního kronikáře Cassiodora (r. 505), zdokonalil je Gerbert, pozdější papež Silvester II.. První astronomické hodiny sestrojil opat Richard Vallimford v r. 1316. No, ale teď už jdu! Už jsou zapáleny plynové lampy na ulicích. Ještě jedno slůvko, pane profesore! Určitě víte, že plynové světlo vynalezli jezuité. V roce 1794 ho zavedli v Stonyhurstu v Anglii a jezuita Dunn otevřel v roce 1815 v Prestonu první plynovou společnost. Nashledanou, pane profesore! Cože, máte také kolo? I tuto věc vynalezl kněz. Jmenoval se Pinaton, který již v roce 1845 jezdil na dvojkolce!...“

„Promiňte, ještě jedno. Pravda zůstane vždy pravdou a pouze pravdu by měl hlásat ten, kdo zkoumá historii.“

o. Maxmilián M. Kolbe, Rytíř Neposkvrněné, r. 1930

Mám tě rád, ale...

Jedním z největších dobrodiní, které můžeme poskytnout druhému člověku, je pomoci mu v růstu ke svatosti. A jedním z nejdůležitějších nástrojů, který k tomu můžeme použít, je vyslovení kritiky.

Proč ale kritizování postojů a jednání druhého se mnohým jeví jako něco zlého a nesprávného? Nejčastější příčina tkví v problému formulovat kritiku tak, aby byla přijata. Mnoho lidí to jednoduše dělá špatně, např. manžel (nazvěme si ho Jenda, jeho manželka bude Maruška), který již poněkoličkáte dostal od své manželky připálený oběd, to nezvládne a začne křičet: „Neumíš vařit, vždycky to připálíš, jsi na nic!“ Samozřejmě taková kritika okamžitě nutí druhou stranu k zaujetí obranných pozic a další rozhovor pak často přechází v hádku. Harry

Levinson, psycholog zabývající se otázkami konstruktivní kritiky, nabízí několik rad, jak kritizovat, aby to mělo hlavu a patu:

mitek. Proto odpověz velmi konkrétně, co kritizovaná osoba udělala dobře (díky tomu bude moci lépe snést hořkost kritiky) a teprve potom, co udělala špatně. Není to chození kolem horké kaše, ale uvědomění si a upozornění na to, že druhá strana má své klady a že mnohé věci dělá správně. Dávej si však velký pozor, abys nepoužíval slovo „ale“. Psychologové zabývající se verbálním vyjadřováním zjistili, že když někomu říkáme např.: „mám tě moc rád, ale nesnáším tvého psa“, tak to, co druhé straně zůstane v paměti, je: „nesnáším tvého psa“, jako by slovíčko „ale“ vymazalo celou

pozitivní informaci z první věty. Proto je lépe používat obrat „a proto“ (nebo „a právě kvůli tomu“ apod.). Nejde zde pouze o slovní

hru, vždyť chceme, aby náš partner věděl, že se o něho staráme, že si ho vážíme, a proto mu také chceme pomoci, aby si uvědomil tu či onou chybu. Náš Jenda by např. mohl říci: „Miláčku, velmi si vážím toho, že když se vrátím z práce domů, mám vždy nachystaný oběd. Právě

1) Buď konkrétní. Pozor na slovíčko „ale“.

Lidi většinou rozčiluje paušalizování (např. „vždycky chodíš pozdě“) a nekonkrétní nařikání, že něco udělali špatně, bez upřesnění ná-

proto ti chci říci, že mi vadí, když je připálený. V tomto týdnu to snad bylo pokaždé.“

2) Řekni, co v souvislosti s problémem cítíš.

Zvláště pokud jsi muž. Ženy hovoří o svých citech častěji, jde jim to lépe a (jak vyplývá z výzkumu) velmi si cení, když muž také dokáže hovořit o svých emocích. Jendova věta by mohla třeba vypadat: „Jsem unaven prací a připálený oběd mě úplně vyřídí. Potom jsem celý večer nervózní a protivný.“ Dávej si pozor, abys hovořil o svých pocitech bez obviňování druhé strany! Daniel Goleman (autor „Emoční inteligence“) připomíná, že my sami jsme zodpovědní za své pocity a ne vnější okolnosti. Takže říkej: „rozčiluji se, když mám jíst připálený oběd“ a nikoliv: „jsi nemožná s tím svým připáleným obědem“. První věta je informací o tom, jak se cítím v dané situaci, druhá věta je útokem na osobu.

3) Navrhni nějaké řešení nebo se zeptej druhé strany, co by se s tím dalo dělat.

Aby kritika mohla být konstruktivní, musí sahat dál, než jen k vyjádření nespokojenosti. Náš Jenda by se například mohl zeptat, co se to děje, že oběd je v poslední době takový. Maruška mu pak může říci, že je to jeho nepředvídatelnou nedochvilností. Takže se nakonec ukáže, že problém je úplně v něčem jiném, než jak to vypadalo na začátku. Jenda pak může

navrhnout, že když se zpozdí, tak si oběd může ohřát sám. Řešení bývá obvykle vícero. Pokud ti záleží na tom, aby druhá strana tvou kritiku přijala a promyslela, neměl bys klást podmínky, ale spíše nabídnout možnosti řešení.

Takový způsob vyjadřování kritiky se nám může hodit jak v malých věcech (naš připálený oběd), tak i ve velkých věcech. Nakonec uvedu příklad kritiky, kterou uslyšela moje sousedka. Milá paní se nedávno nechala okouzlit věštěním z tarotových karet. Při příležitosti různých setkání v sobě totiž objevila hodně rozvinutou empatii. Dokázala dobře proniknout do pocitů druhého člověka a celkem výstižně poradit. Z toho důvodu se začala hodně zabývat myšlenkou, že bude profesionálně lidem radit pomocí tarotových karet. Při našem rozhovoru uslyšela následující slova: „Mám radost z toho, že se dokážete vcítit do problémů jiných lidí a že jim chcete pomáhat. To může být autentické povolání. Vím také, že jste člověk věřící, za což si vás vážím, a právě proto bych vám chtěl říci, že církev hodnotí věštění z karet jako magii. A to je hřích. Slyšel jsem také, že existuje Sdružení křesťanských psychologů, kteří pořádají roční studium základních psychologických schopností pro lidi, kteří psychology nejsou. Myslím si, že by se vám to velice hodilo při pomáhání lidem.“

*Justyn Pokora
ze Žrodlo 2/2006 přeložil bB*

PRAVDA A SOLIDARITA

Jak se stává zřejmým, jsou to pravda a solidarita, které nejúčinněji přispívají k překonávání nenávisť, k řešení konfliktů a k ukončení násilí. Pravda a solidarita jsou také nezbytné k obnovení vzájemného porozumění, důvěry a soucítění, které sjednocují všechny lidi, kmeny a národy, bez ohledu na jejich etnickou nebo kulturní příslušnost. A tak pravda a solidarita jsou nutné, aby společnost byla schopna vytvořit kulturu života a budovat civilizaci lásky a svět aby žil v míru.

Jan Pavel II.

Slova k účastníkům plenárního sněmu Papežské rady pro sdělovací prostředky (25.3.2003)

Útěk před křížem - věčné pokušení křesťana

Co je příznačným rysem dnešní doby? Honíme se za požitky. Urputně se vyhýbáme nepříjemnostem a bolestem. Nehledíme na důsledky. Lze to alespoň trochu pochopit u lidí nevěřících. Smrtí pro ně vše zdánlivě končí. Nelze se proto divit, že si toho chtějí do smrti „užít“ co nejvíce. Pro věřícího to ale neplatí. Naopak!

Odmítání nepříjemností, nesnázi či utrpení je cosi jako útěk před křížem.

Jako politik vím, jak nepříjemné je říkat pravdu lidem, kteří mají jiný názor. A i když se snažím říkat věci poměrně otevřeně, mám ještě příliš daleko k tomu, abych říkal: ano, ano, ne, ne. Mám strach. Bolí to, být zesměšňován. Bolí, když se na vás lidé na ulici nebo v obchodě dívají a vy cítíte, že vás považují za blázna. Když jsou ve zprávách vysílány krátké šoty z Poslanecké sněmovny, málokdo ví, že ten několikasekundový šot znamená často desetiminutový výslech před nasvícenou kamerou. Málokdo ví, že vás redaktor tlačí k té odpovědi, jakou chce on slyšet. K takové odpovědi, na jejímž základě vás i celé téma snadno zesměšní. On to ví, vy to víte, a přetahujete se. Tuhle opatrnost lze omlouvat prozíravostí, ale někdy mne napadá, že kdyby byl Pán Ježíš podobně lidsky prozíravý, nikdy by nás na kříži nevykoupil – poplivaný, zesměšněný, zbitý.

Říkat pravdu vždycky bolí. Bolelo to i Pána Ježíše, když musel část vysoké hierarchie, elitu národa, označit za „plemeno zmijí“. Nebo by dokázal někdo z nás říci svému příteli „jdi mi z očí, satane“? Omlouváme se, že takhle se přece nemůžeme vyjadřovat, že bychom druhého zranili. Ale je to s námi stejné jako s Petrem, kterého takto tvrdě usadil Pán, neboť máme na mysli věci lidské a ne Boží. Bojíme se, abychom se druhých nedotli nebo nezranili a oni nám to pak „neopláceli“. Abychom neztratili přítele nebo voliče. Proto se někdy chováme, jako by nám bylo jedno, že se řítí do záhuby zatracení, na místo věčného utrpení. Bojíme se, jak říkala Kateřina Sienská, rozříznout věd a vymačkat z rány hnis, protože by na nás mohli druzí zanevřít. A tak jim raději mažeme ránu mastmi sladkých řečí a oni pak kvůli naší zbabělosti a falešným ohledům přijdou o celou nohu.

Stojí před námi dvě možnosti. Rozkoš nebo obět. Na nás katolících je, zda půjdeme i nadále stejnou cestou jako svět. Zda poplaveme s proudem a budeme se tvářit, že milými, přeslazenými úsměvy lze něco změnit. A nebo zda vezmeme vážně Kristova slova a přestaneme být ohleduplní ke zlu. Mlčení ke zlu totiž není zdaleka problém jen politiků nebo biskupů, i když naše zodpovědnost a tím i trest nebo odměna je větší. Mlčení je slabostí všech, kteří se bojí lidem ve svém okolí říkat své jasné ano a své jasné ne. Měli bychom mít na mysli, že pokud před utrpením neutečeme a budeme vydávat svědectví pravdě, můžeme s pomocí Boží svět změnit.

Jiří Karas
poslanec za KDU-ČSL

Obránce křesťanských hodnot

Poslední dvě staletí zaznamenala nejen pokles přirozené morálky a výprodej tradičních křesťanských hodnot, ale také nemálo osobností, které se s nevšední odvahou, vyzbrojeny naukou evangelia, postavily na jejich obranu – a to dokonce tam, kde to bylo nejpálčivější a také nejriskantnější, v politice. Sluší se vzpomenout na novináře Louise Veullota ve Francii a poslance Ludwiga Windhorsta v Německu v 19. století, ve 20. stol. potom na statečného katolického žurnalistu Fritze Gerlicha v Německu, jenž se stal obětí nacismu, v Itálii na konci uplynulého století na poslankyni a nadšenou obhájkyňi nenarozeného života v parlamentu Irenu Pivettiovou aj. Těm všem se řadí po bok třebíčský rodák a současný poslanec Sněmovny Parlamentu ČR dr. ing. Jiří Karas. Brněnské nakladatelství Sytyak vydalo v letošním roce knihu rozhovorů s ním.

Jiří Karas, který publikoval také ne jeden příspěvek i na stránkách Immaculaty, patří služebně k nejstarším poslancům České republiky. Je v parlamentě už od r. 1990, hned od rozpadu komunismu. Na rozdíl od mnoha jiných není zatížen komunistickou minulostí, naopak zakoušel tvrdé pronásledování už od dětských let. Narodil se r. 1942 v rodině zubního lékaře, praktikujícího katolíka. Jeho oba rodiče a starší bratr byli na konci 50. let zatčeni a několik let vězněni, on zůstal jako adolescent odkázán na pomoc cizích lidí a teprve později se mu podařilo vystudovat nejprve Vysokou školu zemědělskou, potom nastoupil na právnickou fakultu, odkud byl z kádrových důvodů vyloučen. Důvod? V Třebíči a okolí opravoval z vlastní iniciativy poškozené kříže a kapličky. Aktivně pracoval v lidové straně, nesměl však zastávat žádné funkce. Teprve rok 1989 vše změnil, Jiří Karas se stal krajským tajemníkem lidové strany v Brně a byl kooptován jako poslanec do tehdejší České národní rady. V té době se mu podařilo též dokončit studium na právnické fakultě.

Jako poslanec velmi často narážel u svých kolegů jak z levého, tak i z pravého politického spektra, protože témata, jimiž se zabýval, nebyla nikdy populární. Nejprve vzbuzoval značnou nevoli a někdy i nenávisť svým poukazem na bývalé vlivné

komunisty, kteří si nadále podrželi ekonomickou a potažmo i politickou moc. Potom se zapsal do povědomí široké veřejnosti svými návrhy na zákaz nebo alespoň radikální zákonné omezení potratů, za což se mu dostalo i od některých povrchních katolíků označení „katolický Taliban“, zvláště pak když se aktivně účastní každoročních Pochodů pro život v Praze. Vehementně prosazoval na půdě parlamentu restituci církevního majetku, což vztahoval i na nekatolické církve a židovskou náboženskou obec, jakož i na majetek spolků a organizací, zrušených bolševickým režimem. Zastával se též týraných dětí a zabýval se zákonnou úpravou v jejich prospěch. To všechno mu – viděno z čistě racionálního hlediska – nepřidalo na popularitě. Mnohokrát mu předpovídali katastrofální propad ve volbách, jenže vždycky se do parlamentu dostal díky preferenčním hlasům. Věřící lidé a spolu s nimi také ostatní občané tohoto státu, jimž není morálka cizím pojmem, v něm viděli a vidí reprezentanta a obhájce toho, čemu se říká slušnost. Proto jim bylo vždycky jasné, koho mají volit.

Jiří Karas kvůli těmto postojům neměl na různých ustláno za totality a nemá ani dnes, i když je poslancem. K perzekuci a nepochopení se přidaly také rány osobního života, z nichž ta nejtěžší byla smrt jeho milované ženy Heleny, s níž prožil léta

příkladného katolického manželství a rodičovství. Proto kniha rozhovorů s ním je nazvána příleha- vě „Krásný život pod psa“. Toho „pod psa“ bylo v životě Jiřího Karase opravdu hodně – nicméně katolický křesťan dokáže i tady najít krásu a udělat z toho nádhernou symfonii ke cti Boží lásky, přítomné v životě každého jedince jak ve šťastných, tak i v tragických chvílích. Musel by být opravdu cynikem ten, kdo by po přečtení „Krásného života pod psa“ nehleděl na pana poslance Karase s hlu-

bokou úctou, i kdyby třeba nesdílel ve všem jeho názory a stanoviska. Jiří Karas je na politickém kolbišti nekompromisním obhájcem křesťanských hodnot a křesťanského dědictví českého národa – a za to mu patří maximální dík.

R. Malý

Knihu „Krásný život pod psa“ je možno zakoupit v každém knihkupectví, doporučená cena je 199 Kč

výňatek z knihy „Krásný život pod psa“ aneb o velké i malé politice s poslancem Jiřím Karasem

RODINĚ PRÁVEM PŘÍSLUŠÍ PRIVILEGIA!

— *Jak byste vysvětlil nevěřícímu kolegovi, proč se stavíte proti zákonu o registrovaném partnerství? Proč nechcete odstranit diskriminaci, na kterou si stěžují homosexuálové?*

Je zapotřebí si uvědomit, že tito lidé nejsou nijak diskriminováni. Rodina má od společnosti určité výhody kvůli tomu, že přivádí na svět děti a vychovává je. Tím dává společnosti mimo jiné i nové daňové poplatníky a nesmírně ji obohacuje.

Homosexuálové však nedávají společnosti v tomto smyslu nic. Tak proč by měli mít tytéž výhody a privilegia?

— *Ale oni namítají, že nový zákon o registrovaném partnerství bude nástrojem stabilizace jejich vztahů, což sníží extrémně vysokou promiskuitu homosexuálních párů.*

Ano, hovoříme o tom, co homosexuální páry dostanou, co je jim ku prospěchu. Ale čím si ho-

mosexuální páry zaslouží ona privilegia, která jinak mají rodiče za tisíce hodin obětovaných na výchovu dětí?

— *Ale vždyť jsou i manželé, kteří nemohou mít děti nebo je prostě nechťejí...*

To ovšem není běžný stav. V souvislosti s umě-
lým oplozením jsme polemizovali o tom, co jsou
rodiče schopni podstoupit, aby přivedli dítě na svět.
Společnost na jedné straně vynakládá ohromné pro-
středky na léčení neplodnosti a na druhé straně by
měla neplodné svazky, kterými registrovaná partner-
ství budou, vyhlásit jako žádoucí modely chování?

— *Jak hodnotíte tvrzení, že je pro děti lépe, aby
byly vychovávány homosexuálními páry než na-
rušenou rodinou, kde je alkoholicí týrájí? Nebo
je lepší, aby dítě zůstalo v dětském domově?*

Ti, co takto hovoří o dětech, paradoxně dávají
homosexualitu na stejnou rovinu s rozvrácenou
rodinou. Prostě každé dítě potřebuje otce a matku,
aby mohlo plně rozvinout všechny své vlohy, jinak
vždy nutně trpí.

— *Říkáte, že homosexualita je nepřirozená.
Řada sexuologů naopak zastává názor, že přiro-
zené je to, co člověku vyhovuje, co mu dělá dobře,*

*a že se nelze orientovat podle sexuální orientace
většiny.*

Když mluvím o přirozenosti, nemám tím na
mysli většinové chování, třebaže to pro přiro-
zenost také svědčí. Jednoduše řečeno, mluvíme
o tom, jak je člověk stvořen. A díváme-li se na
člověka bez falešných brýlí, uvědomíme si, že
má tělo, které není bezpohlavní, a tím ukazuje na
dvě základní věci: komplementaritu a plodnost.
Komplementarita čili doplňování znamená, že lidé
byli stvořeni jako muž a žena a že jsou dokonale
vzájemně přizpůsobeni, a to jak po fyzické, tak
i po duchovní a duševní stránce. Kdo z nás ne-
zažil, jak manželka při parkování auta přenechá
řízení svému muži? A pokud se týká plodnosti,
ta nutně vede k úžasnému překročení intimního
soužití k darování života další generaci. K tomu,
aby člověk dožrál v otce nebo v matku a vyma-
nil se tak z dětského sobectví, musí zcela nutně mít
děti, které ho k přijetí této důležité životní funk-
ce přirozenou cestou vedou. A to vše popírají lidé
propagující homosexualitu nebo sterilitu života.
Intelektuálními konstrukcemi popírají do očí bijí-
cí realitu a staví si vzdušné zámky. Ale přirozenost
se znásilnit nedá, a to ani zákonem. ●

Poslanec Kvapil k zákonu o registrovaném partnerství

Vážený pane předsedající, milé kolegyně, vážení kolegové, zákon o registrovaném partnerství je nutno chápat v širších souvislostech a důležité okolnosti, které jsou již identifikovatelné v jiných evropských zemích, by měly v našem rozhodování sehrát významnou roli. Některé z nich si vám dovoluji předložit.

V zemích, které nějakou formu registrovaného partnerství přijaly, patrně tolerance k homosexuálům do jisté míry narostla. Avšak sílí požadavky na uzákonění možnosti manželství osob stejného pohlaví. V některých zemích již manželství osob stejného pohlaví uzákoněno bylo. Registrované partnerství je považováno za první krok na delší cestě. A tato cesta malých kroků je doporučována ve feministické literatuře a má být hlavní taktikou boje proti heterosexuální výlučnosti manželství. Poslední věta není přehnaná, ale název kapitoly a program zveřejněný v naší literatuře na základě zahraničních zkušeností.

Boj proti heterosexuální výlučnosti manželství tedy není potenciální, ale explicitně vyhlášený. Úvahy o potřebnosti nebo nepotřebnosti zákona o registrovaném partnerství nemají tedy na základě tohoto faktu charakter vstřícných kroků vůči potřebám malé menšiny osob se změněnou sexuální orientací, ale charakter manipulace s hodnotami většinové společnosti malou skupinou ideologicky úzce vymezených autorů, kteří osobně nejsou téměř v žádném případě touto problematikou sami dotčeni. Cílem je vnést princip relativity a s ním související možnost volby i do základních dimenzí lidské osoby, a zpochybnit tak hodnotu rodiny nejen v její

funkci, ale přímo v její podstatě. Svoboda v tomto pojetí žádá odstranění lidské duality, to je aby člověk nebyl mužem nebo ženou. Manželství a rodina je podle těchto avantgardních názorů otázkou volby jak co do struktury, tak co do funkce, účelu, trvání a v dalším kroku i co do počtu zúčastněných osob. Tento poslední krok ještě v žádné zemi zatím nebyl uzákoněn. V neformálních diskusích je však velmi častým tématem.

Nevidět tento důležitý kontext návrhu zákona o registrovaném partnerství znamená ignorovat již probíhající vývoj v řadě zemí. Zdánlivě neškodné opatření usnadňující soužití párů osob stejného pohlaví tak v důsledku přináší, patrně ve jménu nešťastně chápané svobody, odstranění respektu k základním charakteristikám lidské osoby a oslabení respektu k důležitým hodnotám euroamerické civilizace. Tuto cestu malých změn bychom při uvědomění si jejího cíle neměli vůbec zahajovat.

Proto, vážené kolegyně a kolegové, dávám návrh na zamítnutí tohoto zákona.

Děkuji.

PSP ČR, 8. 12. 2005

Dne 16.12.2005 proběhlo v parlamentu ČR hlasování o návrhu zákona o registrovaném partnerství, který byl podán již vícekrát, ale doposud byl vždy, Bohu díky, zamítnut. V rozpravě před hlasováním zazněly v parlamentu mnohé hlasy vyzývající k zamítnutí zákona (jeden z nich si můžete přečíst výše), přesto návrh o zamítnutí bohužel neprošel poměrem hlasů 57 ku 72 (22 poslanců se zdrželo hlasování). Následně se hlasovalo o přijetí návrhu zákona, který byl přijat poměrem hlasů 86 ku 54 (7 se zdrželo). Návrh nyní putuje přes senát k prezidentovi ČR. Ten zákon schválí nebo vrátí parlamentu. Je hodně pravděpodobné, že v době, kdy vyjde toto číslo *Immaculaty*, už bude jasné, zda byl zákon přijat nebo ne.

Jelikož je zřejmé, že tento zákon škodí tradiční rodině, která je základní buňkou každé společnosti, vyzýváme všechny naše čtenáře k modlitbě za naše senátory a poslance, aby zákon nepřijali. Ale nejen to. Prosíme Vás také, abyste našim poslancům i napsali a vyjádřili svůj názor na věc – stačí pár vět.

Adresa: PSP ČR, Sněmovní 4, 118 26 Praha 1 - Malá Strana. Je možné využít i těchto e-mailových adres: pspm@prolife.cz (Vaš dopis dostanou všichni poslanci s Vaší odesílací el. adresou), pspz@prolife.cz (pro všechny poslankyně).

V britských školách má být v únoru zorganizován „měsíc gayovské historie“

Vláda propaguje mravní kažení dětí

V britských školách dokonce i sedmileté děti mohou být přinuceny učit se dějiny gayů, informoval britský deník „Daily Mail“. Demoralizační program, který má být zaveden v nejbližší době, je podporován ministerstvem školství, a dokonce i policií Scotland Yard.

Deník „Daily Mail“ napsal (4.1.2006), že i když teoreticky tento program má být nepovinný, přesto skutečnost, že nad programem má patronát britská vláda i policie, působí na vedení škol obrovským tlakem. Pokud ředitelství školy program přijme, děti se ho budou muset účastnit.

Organizátoři skandálního programu chtějí kromě jiného říkat dětem (a to i na základních školách) o historických osobách, o nichž existují pouze domněnky, že byli homosexuálové. K tomu dokonce i sedmileté děti by měly v rámci školní výuky opakovat a psát na tabuli necenzurní a neslušná slova a následně debatovat o jejich obsahu. Starší děti by se měly učit např. o možnostech změny pohlaví. Kampaň vypracovali aktivisté spojení s organizací homosexuálních učitelů Schools Out.

Organizátoři akce přímo tvrdí, že jejich program si klade za cíl „oslavu gayovského životního stylu“ a ukončení „promlčování homosexuálních témat ve školách“.

Tento demoralizační program s názvem „Měsíc historie gayů, lesbiček, bisexuálů a transsexuálů“ je podporován britským ministerstvem školství. Resort na tento účel dokonce určil částku 20 tisíc liber. „Daily Mail“ dále informoval, že šéf londýnské policie, Ian Blair, souhlasil s využitím prostor hlavního velitelství západního Londýna pro realizaci tohoto nemravného programu. Jiným sponzorem této homosexuální propagandy je také ministerstvo zdravotnictví.

JS, Nasz Dziennik 7-8.1.2006

Dopis z centra pomoci na Ukrajině organizovaného komunitou Miles Jesu

Naše první dítě!

Největší událostí našeho centra v poslední době bylo, že se narodila Alina. Její matkou je sedmnáctiletá Elvíra, mezi námi jí říkáme Elka. Kvůli rozvrácené rodině se dostala na ulici a jak už to bývá, aby přežila, tak zabředla do všeho špatného, co uliční život přináší, včetně prostituce. Z té jí pomohl její přítel Saša, nyní jednadvacetiletý, který se do ní zamiloval a začal s ní žít v bytě své matky. Oba docházejí do našeho centra, neboť nemají práci.

Když před devíti měsíci Elka přišla domů a oznámila, že je těhotná, nevyvolalo to až tak velkou odezvu. Většina jejích přátel a známých jí doporučila jít na potrat. „Na co ještě čekáš?“ zněla odpověď mnohých. Pro většinu děvčat je to jediné východisko z této situace. Dobře ho znají. Projít těhotenstvím a mít dítě je pro ně něco nepředstavitelného, natolik cizího a vzdáleného, že raději volí potrat. Když se o tom dozvěděl její nevlastní otec, dal její matce peníze, aby ji poslala na potrat, čímž měl vše vyřešeno. Ta je však někde propila, jemu nic neřekla, a tak se po celou dobu těhotenství Elka nemohla doma ukázat.

Naše reakce byla opačná, navrhli jsme jí, že pokud si dítě ponechá, tak ji podpoříme. Na počátku jsme jí moc nevěřili, že tak učiní, a ani jsme moc netušili, jaké důsledky to přinese. Snažili jsme se co nejvíce s Elkou a Sašou mluvit, vysvětlovat, že těhotenstvím není nic ztraceno, ba naopak.

Na slova však moc nedali. Vypadalo to, že podlehnou nátlaku druhých a půjdou na potrat, a nám nezbylo nic jiného, než je vložit do rukou Božích a modlit se za ně. Poté se však náhle situace podivuhodně změnila, začali k nám být oba více otevření. Každé další setkání, před kterým jsme se za ně modlili, bylo až neuvěřitelně bez problémů. Navíc jedni z našich známých, kteří nám pomáhají, jim slíbili, že jim darují pro malé výbavičku. To vše vedlo k tomu, že nám začali víc a víc důvěřovat, viděli, že to opravdu myslíme vážně. Pak jsme už vše směřovali k tomu, aby Elka byla dobře připravena na porod a na skutečnost, že se bude starat o dítě. Tyto měsíce, kdy jsme ji provázeli a podporovali, nebyly zrovna jednoduché. Elčina spolupráce někdy vážla, poněvadž její psychika je narušená ranami z minulosti a mnohými obavami. Nám i našemu psychologovi dalo dost práce ji jenom přimět, aby šla do nemocnice na řádné gynekologické vyšetření. Není divu, Elka a spousta dalších děvčat z ulice mají mnoho špatných zkušeností se vztahy a málokomu důvěřují. Jsou zvyklé se pohybovat jen v okruhu svých známých. Navštívit nové lidi, které neznají, nebo nové místo (např. nemocnici) v nich vyvolává podvědomý strach z neznámého. Raději tam nejdou, nebo se tomu vyhnou. Naštěstí máme psychologa - Tatjanu, která absolvovala všechna vyšetření s ní a při některých ji dokonce musela držet za ruku.

Po určité době se Elka náhle objevila u nás. Ptala se, co má dělat, neboť přišel její čas. Byla převezena do porodnice a k ránu druhého dne porodila zdravou holčičku Alinku. Všichni jsme měli obrovskou radost. Veškeré úsilí bylo završeno zdárným koncem.

Nyní se Elka a Saša stali mámou a tátou a už se dívají jinak na své životy. Jsou daleko více zodpovědní, mají snahu se zbavit svých zlovyků a také dostat práci. Jejich příklad otevřel oči mnohým dalším z našeho centra, neboť existuje ještě jiný způsob života, než který znají z ulice. Ne zrovna jednoduchý, ale zato cenný - skrze rozdávání se pro druhého. Věříme, že Elka i Saša budou inspirovat i další.

MUDr. Tomáš Jedlička, Miles Jesu

Zájemci o dobrovolnickou práci v ruských a ukrajinských misích komunity Miles Jesu si mohou napsat o informacích na adresu: Miles Jesu, Kamenna 59, 639 00 Brno, brnomen@milesjesu.com. Finančně podpořit je můžete na: KB Brno-venkov, č.ú. 19-864 366 0287/0100.

Elka a malá Alina. Foto: Miles Jesu

O pokoře

Leckdy se vyskytne otázka. Která ctnost je ta největší, ta nejdůležitější? Poslušnost? Vždyť nedostatek poslušnosti byl příčinou prvního hříchu, toho neštěstí našich prarodičů, prvních lidí v ráji. Poslušnost vyžadují i všichni mocní tohoto světa, a její opak „neposlušnost“ hodlají vždycky trestat. O další ctnosti a jejich pořadí se už nejeví takový zájem, těch si už tak necení.

A přece „pokora“, ta odstrčená pokora je tou nejdůležitější ctností, protože je podstavcem, základem všech ostatních ctností. Bez pokory žádná ctnost není ctností. Pokora je pravdivé a vděčné uznání naší nicoty před Pánem Bohem. Pohlédneme jen na Pannu Marii a pochopíme její důležitost. Pokora je tou nejpůvodnější její ctností, i když uvážíme, že všechny její ctnosti a přednosti jí byly darovány z dobroty Boží pro zásluhu jejího Syna Ježíše Krista. Tak nás o tom zpravují dogmatická pojednání. Jak vysoko si cení její pokoru sám Tvůrce, Otec nebeský, že kvůli pohrdnutí pokorou, tj. kvůli pýše, která je jejím opakem, potrestal svého nejvzácnějšího tvora archanděla Lucifera (světlohoše) trestem zavržení od Tváře Boží. Samotní ďáblové patří na Pannu Marii s obdivem pro její pokoru. Jsou takřka zoufalí, že na ní nemohou nalézt ani tu nejmenší chybičku, na niž by mohli nasadit své páky k otřesení jejího Majestátu. Její pokora je jako krunýř, který nedovoluje proniknout žádnému pokušení. Ještě dříve než byla narozena, věděli o ní zlí duchové, že to bude žena zvlášť vyvolená, která dojde veliké přízně u Tvůrce, u Boha Otce. Snad bude tak povznesena a snad přiřazena až k nim, krásným duchům božím. Vždyť i oni znali předpovědi Boha Otce, když vykazoval první lidi z jejich krásného ráje. Ale že to bude žena, která bude kralovat i nad nimi, toho se nenadáli. A bude to možná zrovna ta žena, ten tvor, o kterém se domnívali, že snad podlehne jejich svodům snáze, vždyť to byl tvor mladší a tím méně zkušený, ale zato zvědavější než její muž Adam. Ale tahle žena je tak pokorná, ona se necítila být vyvolenou k tomu, aby kralovala, nýbrž k tomu, aby sloužila Bohu a nám dala příklad a pyšně anděly zahanbila. A nechybila ve

své pokoře ani tehdy, kdy už jí bylo zřejmé, že ona je ta jediná z lidského rodu, která byla uchráněna Adamova prokletí. Naopak! Stala se jedinou „korrunní princeznou“, dědičkou příslibu Boha Otce, který chtěl mít z rodu lidského tu největší slávu z celého tvorstva.

Jako snoubenka Boží slávy byla ohlášena od proroků vyvoleného národa. Jako hvězda jitřní od nevjvýznačnějších členů lidského rodu vytoužená. A konečně jako nejsvětější žena na svět uvedená.

Denno denně si několikrát připomínáme její pokoru v krásném pozdravu „Anděl Páně“, aby chom dovedli pochopit její důležitost pro každého z nás. Peklo se však nevzdává, alespoň nějakým proutkem, vzrostlým z pýchy, hledí zasáhnout i do našich dobrých skutků, aby narušilo stabilitu naší snahy následovat Pannu Marii v její pokoře. I každou modlitbu hledí ďábel narušit. I do každého dobrého skutku hledí nasadit aspoň zrunko vlastního uspokojení, ješitnosti, která náš dobrý skutek aspoň částečně znehodnotí, jako když se zamazaný kominík dotkne bílého prádla. Nedejme se jeho pochvalou okrást o zásluhu, kterou naším dobrým skutkem můžeme získat.

Ježíši tichý a pokorný Srdcem, učiň naše srdce podle Srdce svého!

F. K.

Cesta Pokoje

L. Schwarzová

Předběhnout mohou Tě jiní úspěchem,
– jim přej!

Předběhnou-li Tě v konání Dobra
– nemeškej a svědomí se ptej!

Budeš-li sám o krůček dál,
nezvedej hlavu výš
– pokorně poděkuj Pánu,
že naslouchat Mu
smíš...

Drahé děti,
nedávno jsme slavili Vánoce, narození Pána Ježíše v Betlémě. Proč přišel, stal se člověkem a vzal na sebe všechno lidské utrpení i smrt? Sám nám to říká: „Neboť tak Bůh miloval svět, že dal

Jako maminka, kterou dítě přijde poprosit za opuštění.

Proč nám dal svou Matku Pannu Marii za naši Matku? Protože nás má velice rád a chce, aby rodina jeho dětí byla prozářena nejkrásnější mateř-

Boží láska k nám

svého jednorozeného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.“

Proč nám připravuje věčnou radost? Protože nás nesmírně miluje a chce, abychom byli šťastní spolu s ním. Říká v Evangelii: „Dobře, služebníku dobrý a věrný, že jsi nad málem byl věrný, nad mnohým tě ustanovím, vejdi do radosti svého Pána.“

Proč nás stvořil? Říká: „Láskou věčnou jsem tě miloval.“ Dříve než jsme se narodili, dříve než byli lidé na zemi, dříve než vůbec naše země existovala, už na každého z nás myslel, protože je vševedoucí a každého z nás miloval.

Proč nám dal svá přikázání? Protože nás má nesmírně rád a chce, abychom byli šťastní, a ukazuje nám k tomu cestu.

Proč ustanovil svátost smíření, svatou zpověď? Protože nás tolik miluje, a proto rád odpouští.

skou láskou, která je nejpodobnější lásce Boží.

Stvořil nás k svému obrazu, abychom byli jeho dětmi a všichni abychom byli bratry a sestrami, kteří se mají upřímně rádi.

Kdyby někdo z Vás byl opuštěný, někde, kde ho nikdo nemá rád, byl by nešťastný. Bohužel jsou takové opuštěné děti, které ztratily rodiče ve válce nebo jiných neštěstích. Ale ani tehdy nikdo není sám. Vždycky je s ním Pán Bůh, který ho má nesmírně rád. A všechno o nás ví.

Pán Ježíš nás mnohokrát povzbuzuje: „Nebojte se!“ Když apoštolové jeli na rybářské loďce přes obrovské jezero Genzaretské, strhla se velická mořská bouře, ohromné vlny ve vichřici pohazovaly loďku jako ořechovou skořápkou, do loďky se nabírala voda a apoštolové volali na Pána Ježíše: „Pane, zachraň nás, hyneme!“ On řekl:

„Co se bojíte, malověrní?“ A přikázal bouři: „Utiš se!“ Okamžitě se rozbouřené živly tak utišily, že všichni strnuli úžasem. Jindy vyhledal Pána Ježíše nešťastný otec, kterému umíralo jeho jediné dítě, dvanáctiletá dcera. Potkali je jeho známí a řekli mu, že už je pozdě, že jeho dcera už zemřela. Ale Pán Ježíš řekl: „Neboj, jenom věř!“ Vešel s rodiči zemřelé a s třemi apoštolů do domu, vzal ji za ruku a řekl: „Dívko, vstaň!“ Ihned vstala a byla úplně zdravá. Dostala chuť k jídlu a Pán Ježíš řekl rodičům, aby jí dali jíst.

Vybízí nás, abychom vždycky důvěřovali v Boží lásku: „Hleďte nejprve Boží království a jeho spravedlnost a všechno ostatní vám bude přidáno.“ Když děláme, co můžeme, on doplní to, na co nestačíme. Kdo hledá především Boží království, tomu se Pán Bůh postará i o všechno ostatní. Také říká, že ani vrabec nespadne ze střechy bez vůle nebeského Otce. A dodává: „Vy jste dražší než všichni vrabci; u vás i všechny vlasy na hlavě jsou sečteny.“

Mluví také o utrpení: „Na světě budete mít soužení, ale důvěřujte, já jsem vítěz nad světem“ a „já jsem s vámi po všechny dny až do konce světa:

„Písmo svaté dodává: „Jestliže spolu s Kristem trpíme, budeme spolu s ním i oslaveni.“ Trpíme spolu s ním. V bolesti, zármutku, nemoci nebo jiném utrpení je nám tím blíží, nese to spolu s námi a tím víc nám pomáhá. Jako maminka, která trpícímu dítěti prokazuje tím víc lásky.

Nejlepší z apoštolů byl svatý Jan, proto ho Pán Ježíš měl nejraději. Jediný z apoštolů měl odvahu doprovázet Pána Ježíše na Kalvárii a stál u kříže vedle Panny Marie. Tam mu ji Pán Ježíš dal za Matku. Svatý Jan napsal: „Bůh je Lásky a my jsme poznali lásku, jakou má Bůh k nám.“

Jak máme odpovídat na Boží lásku? Pán Ježíš nám to říká: „Kdo mě miluje, bude zachovávat má slova.“ Jednat, mluvit, smýšlet tak, abychom mu dělali radost. On nám k tomu vždycky bude pomáhat. Mít rádi druhé, pomáhat jim a nikdy nikomu neublížovat. On řekl: „Co jste udělali jednomy mých nejmenších bratrů, mně jste udělali.“ Nenechat se zlákat ke hříchu; tak mít krásnou duši a v srdci radost a až nás zavolá na věčnost, shledat se s ním v nejkrásnějším štěstí věčném.

To Vám všem přeje a vyprošuje a srdečně zdraví

Váš P. Bohumil Kolář

TŘI ODPOVĚDI

Malému Ondrovi se pokazilo autíčko na klíček. Dlouho se je snažil opravit sám, ale stále se mu to nedařilo. Unavený a znechucený toho nechal. Najednou ho napadlo, že by mohl poprosit o pomoc tatínka, ten je jistě šikovnější. Šel tedy za tatínkem - a za chvíli bylo autíčko v pořádku.

Pak se Ondra pustil do psaní školních úloh. Když se podíval na příklady, které měl vypočítat, zdály se mu moc těžké, a tak se ani nenamáhal a běžel znovu za tatínkem prosit o pomoc. Jenže tentokrát ho tatínek poslal zpátky. Ondra zuřil, ale nezbylo mu nic jiného, než začít přemýšlet - a najednou jako by se mu v hlavě rozbřesklo, přišel na to, jak má postupovat, a za chvíli měl úlohu hotovou.

Večer šel Ondra za tatínkem ještě jednou. Od kluků ve škole sehnal návod na výrobu výbušniny a teď přišel prosit tatínka, aby mu nakoupil potřebné chemikálie. Ten mu samozřejmě takové nápady rozmluvil a zakázal mu něco takového zkoušet. Ondra mu to s těžkým srdcem slíbil.

Večer si Ondra napsal do deníku: Objevil jsem zvláštní věc. Rodičovská láska se může projevovat také tím, že nám rodiče zakazují dělat to, co by nám uškodilo.

P. Václav Trmáč

Poděkování

Chtěla bych touto cestou veřejně poděkovat sv. Tadeášskovi, sv. arch. Rafaelovi, sv. Josefu Kopertinskému, andělům strážným a Panně Marii za vyslyšení mých proseb a modliteb. Prosila jsem za uzdravení mých očí (podezření na zelený zákal) a za uzdravení syna z dlouhotrvajícího zánětu průdušek a za uzdravení jeho očí. Jeho onemocnění nejde vyléčit, ale stav se nezhoršuje. Jedná se o odchlípení sítnice.

Děkuji všem svatým, ke kterým se modlím a zde jsem je ani nejmenovala, zvláště však Panně Marii za její pomoc v mém životě a v životě mých drahých a nadále prosím o její pomoc a ochranu, aby nás vedla po Božích cestách, seslala na nás paprsky svých milostí a skryla nás pod svůj ochranný plášť.

Vroucně prosím všechny svaté, ke kterým se modlím, nadále o jejich pomoc a přímluvy.

Vděčná čtenářka Z. P., okr. Prostějov

Matko Boží, Panno Maria, chci Ti touto cestou celým svým srdcem poděkovat, že jsi mi vyprosila u Svěho Syna a všech svatých zdraví po operaci dvou kloubů. Ale zase mě začalo zlobit srdce, dostala jsem strojek, mám velké bolesti hlavy a další problémy. Proto Tě, Matičko Boží, prosím o další pomoc. Prosím také o zdraví pro moji vnučku, která je stále nemocná a pro moji dceru. Kéž vedeš kroky každého člověka, který se k Tobě utíká. Prosím také za celou moji rodinu, mír na celém světě, lásku a pomoc mezi lidmi navzájem.

Marie z Moravy

Boží Matko, děkuji mnohokrát. Ty, naše strakonická Vítězná, jsi mi nesmírně pomohla. Kdybychom opravdu věděli, jak nás všechny miluješ, plakali bychom radostí. Zároveň děkuji se svým manželem P. ing. Viktoru Frýdlovi, který nás nejen oddal. Je to člověk převzácný a neznám nikoho takového dalšího. Děkujeme.

Ave Maria! I vy všichni svatí, držte, prosím, nad námi svoje ochranné ruce.

Helena

Již příliš dlouho jsem odkládala poděkování Nejsv. Trojici, Panně Marii, sv. Josefu, sv. Judovi Tadeášovi a všem svatým. Chci konečně splatit svůj dluh.

Děkuji, že stále žiji, přestože již téměř 30 roků na mě doléhají nemoci, které jsou považovány za velmi těžké, jedna z nich za zhoubnou. Dcera mě přivedla k tomu, abych vše obětovala Nejsv. srdci Ježíšovu, skrze Neuposkvrněné srdce Panny Marie z lásky a na smír za sebe, za katolické kněze a za milosti obrácení, a tak spolu vše bolestné i radostné pokládáme P. Ježíši k nohám.

Děkuji, že má starší dcera, u které lékaři diagnostikovali zhoubné onemocnění kostní dřevě, šťastně přežila transplantaci a nyní má všechny výsledky vyšetření bez zhoubných faktorů. Velkou útechou mi bylo, že když se dozvěděla o své nemoci, bez pobízení přijala svátost smíření, Tělo Páně i svátost pomazání nemocných, přestože předtím byla jen vlažnou ve víře.

Děkuji, že moje mladší dcera, u které psychiatři pomýšlejí na těžkou duševní nemoc, mohla poslední tři roky prožít bez ústavního léčení a je úplně normální.

Děkuji, že můj nejmladší syn s onemocněním glaukomu vidí, a dokonce pracuje s lékařskou optikou jako lékař internista. Také děkuji za to, že jsme šťastně přežili autohavárii, při které jsme utrpěli jen lehká zranění. Děkuji za šťastný vývoj dvojčat mé vnučky, která se narodila v 6. měsíci a musela být nejprve na přístrojích a pak s nimi byla cvičena Vojtova metoda, aby dohnala vývoj. V prosinci budou mít 2 roky a jsou zcela v pořádku. Děkuji za milosti obrácení na smrtelném loži mých dvou sestřenic, které přijaly v nemoci svátosti a byly zaopatřeny, přestože velkou část svého života žily téměř bez víry.

Můj dopis by byl velmi dlouhý, kdybych napsala o dalších dobrodiních Pána Boha a svatých, a tak na závěr jen vyslovuji i za svoji rodinu upřímnou vděčnost a lásku našim nejvyšším dobrodincům.

čtenářka Věra

S láskou a vděčností plním svůj slib a z celého srdce děkuji za vyslyšení modliteb Panně Marii

a Pánu Ježíši za pomoc při zkouškách. Také Ti děkuji, Matičko Boží, za manžela, za narození dvou našich dětí a zdraví naší rodiny. Také za to, že jsi mi Matičko tolikrát pomohla a pomáháš.

Prosím Tě o lásku, víru a naději v každodenních útrapách a beznaději. Za moji zemřelou maminku, o radost věčnou a za všechny duše v očistci.

Anna Sz.

Za uzdravení maminky a mnoho dalších milostí děkuji Pánu a Matce Boží.

Jan, západní Čechy

Chtěla bych touto cestou poděkovat Panně Marii a Pánu Ježíši za všechny milosti, kterými jsme byli obdarováni. Zvláště děkuji za to, že syn udělal zkoušky na střední školu a byl přijat. Zanedlouho měla jedna dcera úraz a druhá dcera prožila, podle slov lékaře, nejhorší porodnický případ. Kdyby nebylo pomoci Panny Marie, nebylo by vše tak šťastně dopadlo. Děkuji Ti, Maria!

Vděčná Marie

Chtěla bych veřejně poděkovat Panně Marii Neposkvrněné, Pánu Ježíši a andělu strážnému za ochranu. Měla jsem tři velké pády, ale ten první byl největší. Spadla jsem hlavou na radiátor, ale nic jsem si nezlomila, jenom jsem tři týdny měla celý obličej oteklý a modrý. Touto cestou moc děkuji a prosím o ochranu do dalších let pro celou naši rodinu i pro sebe.

Vděčná čtenářka Marie

Chtěla bych z celého srdce poděkovat Pánu Ježíši, naší mamince Panně Marii – Matce Ustavičné pomoci, sv. Josefu, sv. Judovi Tadeášskovi a Matce Marii Terezii Schererové za vyslyšení prosby a zdárnou operaci mé dcery.

Ještě jednou vroucně prosím i za mého syna, který je po úrazu hlavy a dar víry a ochranu pro celou moji rodinu.

Vděčná titelka Panny Marie, Zlínsko

Chci tímto veřejně poděkovat Panně Marii za vyslyšení prosby. Manžel měl zdravotní potíže a měl se podrobit internímu lékařskému vyšetření. Svěřili jsme se do ochrany Matky Boží a jejího Syna a s důvěrou očekávali výsledky. Všechno dobře dopadlo, naše obavy se nepotvrdily.

Děkuji Ti, Matko Boží, a prosím nadále o Tvoji pomoc a ochranu celé naší rodiny.

čtenářka z Krnova

Děkuji ti, Panno Maria zázračné medailky, za pomoc v těžké životní situaci a prosím Tě, abys nám pomáhala i v dalších těžkostech.

Věra

Chtěla bych prostřednictvím Immaculaty veřejně poděkovat Panně Marii a Pánu Ježíši za ochranu, kterou mi poskytli při mé nešťastné dopravní nehodě.

V pátek 4. listopadu 2005 jsem spěchala ráno na autobus. Když jsem běžela přes přechod, nevěšila jsem si přijíždějícího auta, které mě srazilo. To bylo to poslední, co jsem si z celé nehody ještě stačila zapamatovat. Z vyprávění lidí v okolí nehody vím, že mě auto odhodilo 10m, pak jsem dopadla na zem a byla v bezvědomí. Sanitkou jsem byla převezena do opavské nemocnice a pak ihned převezena vrtulníkem do fakultní nemocnice do Ostravy - Poruby. Tam jsem byla v umělém spánku a po stabilizaci jsem byla převezena zpět do opavské nemocnice. Měla jsem zlomená žebra, naražený levý kotník, otok hlavy a krvácení do mozku.

Díky mnoha dobrým lidem a jejich modlitbám k Panně Marii a Pánu Ježíši se můj zdravotní stav začal lepší. Chci také hodně poděkovat modlitbám matek SOS EMMANUEL v Brně za jejich modlitby za mě. Od té doby se můj zdravotní stav velmi zlepšil. Dnes už jsem v domácím ošetřování a cítím se lépe.

Vím, Matičko, žeš pomohla mnohokrát, a já Ti vroucně děkuji za sebe i za druhé lidi, kteří Tě potřebují a budou Tě o pomoc prosit. Pomoz jim také, jak jsi rychle dokázala pomoci mně.

Vřelé díky a provázej mě a naše rodiny i nadále.

Helena z Borové u Opavy

Když jsem, už je to pomalu dva roky, zjistila, že jsem těhotná, zmocnilo se mě zoufalství. Nebyla jsem už nejmladší, doma jsem měla dvě větší děti a v práci, kterou jsem po dlouhé době sehnala, jsem byla spokojená. V těchto pro mě těžkých chvílích se kromě těch, kdo moje rozhodnutí nechat si dítě zcela odmítli, našli i ti, kteří mě podpořili. Na radu jedné hodné a zbožné maminky jsem se začala modlit a o pomoc prosit i sv. Tadeáše.

Moje prosby byly vyslyšeny a mně se, v pokročilém věku, přes všechny obavy, narodila zdravá a pěkná dcerka.

Konečně tedy plním slib, že veřejně poděkuji za pomoc i ochranu po celou dobu bezproblémového

těhotenství i porodu. Moc děkuji za naši malou dcerku Pánu Ježíši i Panně Marii a prosím i nadále o jejich ochranu pro celou naši rodinu.

Vděčná čtenářka Dana

Dne 8. prosince, na svátek Neposkvrněného početí Panny Marie, jsem, jako budoucí babička, prosila na Svatém Hostýně za šťastné narození vnoučete a za dar zdraví pro dítě i maminku. Na tento úmysl jsem dala zapsat mši svatou. Než bude mše odsloužena – asi za 2 měsíce, přiblíží se termín porodu. Vše jsem tedy svěřila Panně Marii a s klidem a radostí v srdci z krásné pouti odjížděla ze zasněženého Hostýna. Byl celý v bílém, jak se na svátek Neposkvrněné slušelo. Z tohoto klidu mne ale na druhý den, 9. prosince, vytrhla zpráva, že děťátko už je na světě! Narodilo se císařským řezem, holčička Vendulka. Lékaři museli zákrok provést, protože se ukázalo, že děťátko „si zasukovalo“ pupeční šňůru. Zřejmě již několik dní nedostávalo výživu, přívod kyslíku však „kupodivu“ nebyl blokován. Holčička se narodila sice malinká, ale živá a zdravá. Prospívá a maminka se také dobře zotavila. Oba rodiče, syn i snacha svoji holčičku velice milují.

Děkuji Ti, Panno Maria, naše nejstarostlivější a nejlaskavější nebeská Maminko, že jsi vyslyšela moji prosbu v pravý čas.

Díky za Tvoji mocnou ochranu, Neposkvrněná Panno Maria!

Tvoje rytířka Hana Šubová

Svou vděčnost vyjadřují také: Iveta Musilová, Marie Koudelková, Miluše Slapáková, Naďa, Marie Čejková, R. Boštíková, Věra Macháčová, Justina Trtková, Marie z Milevska.

O modlitbu prosí: čtenářka Anna, Eva z Teplic, Miluše Slapáková, Josef Matyáš.

Z dopisů čtenářů

Milí bratři a sestry v Kristu!

Čtěla bych tímto poděkovat všem, kteří se zapojili do modlitebního boje o záchranu mého syna (který je gambler – Imm č.5/2005). Všem bych chtěla popřát v novém roce 2006 hodně Boží lásky, požehnání a milostí od našeho Pána Ježíše Krista a neustálou přímluvu, pomoc a ochranu naší maminky Panny Marie. Zároveň Vás všechny moc prosím o setrvání v modlitbách, obětech a postu z důvodu, že syn je již 2 měsíce nezvěstný. Situace je pro mne velmi těžká v očekávání, jak se vše bude vyvíjet dále. I já potřebuji hodně síly od Pána, abych tento kříž s Boží pomocí unesla a touto zkouškou s trpělivostí a důvěrou v Boží vítězství při záchraně mého syna prošla. Ať Vám všem Bůh žehná!

S vděčností v srdci

Vaše sestra v Kristu z Jižní Moravy

Z redakce

Vážení čtenáři a rytíři Neposkvrněné,

děkujeme Vám za všechny Vaše pozdravy a přání k Vánocům i do nového roku. Děkujeme také za každé Vaše slovo povzbuzení, které je pro nás zpětnou vazbou, že Immaculatu čtete a je pro Vás přínosem. Prosíme Vás také o modlitbu, aby časopis byl vždy nástrojem v rukou Neposkvrněné.

V tomto čísle Immaculaty Vám zasiláme složenku, prostřednictvím které můžete přispět na náklady spojené s vydáváním časopisu. Na složence není vypsána částka. To necháváme na Vás, abyste mohli přispět, jak uznáte za vhodné. Naše náklady

spojené s tiskem, balením a rozesláním se pohybují kolem 120 Kč za jeden výtisk. Srdečně děkujeme všem, kteří jste nám již jakýmkoliv způsobem přispěli. Ať Vám Bůh odplatí Vaši štědrost.

Pokud někdo nemůže nijak přispět a chce časopis odebírat, ať nás o tom informuje, rádi mu budeme, dle našich možností, časopis zasílat.

Prosíme Vás, abyste na přiloženou složenku uvedli kromě své adresy také své identifikační číslo (IČP), jak je uvedeno dole na vzoru, což nám velmi zjednoduší a zrychlí evidenci. Své IČP najdete na adresním štítku. Při změně adresy nezapomeňte uvést spolu s novou adresou i svoji adresu starou.

redakce

ZPRÁVY

Zakázané Desatero. Nejvyšší soud USA rozhodl, že v soudních síních nesmí být umístěny desky s Desaterem, ani jiné náboženské symboly. Tento verdikt vyvolal nesouhlas i amerického prezidenta G. Bushe.

GN 28/2005

„Nesvobodná“ náboženská svoboda. Čína, Kuba, Vietnam, Laos, Severní Korea, to znamená komunistické státy a spolu s nimi i absolutní většina islámských zemí hrubě porušují náboženskou svobodu křesťanů. Uvádí to katolická organizace „Kirche in Not“ (Církev v nouzi) se sídlem v německém Koenigsteinu. Zemí, jež pronásleduje křesťany, je také Turecko, kandidát do EU. Organizace kritizuje též Španělsko, kde se zhoršily „harmonické vztahy mezi Církví a státem po vítězství socialistické strany“. Rovněž Francie a Švédsko se staly předmětem kritiky za „laicistické zákroky“ proti náboženským skupinám.

GN 28/2005

„Mamma Rosa“ blahověčena. Italská matka devíti dětí a členka III. řádu sv. Františka Eurosia Fabrisová, nazývaná v místě svého bydliště ve Vicenze pro svůj mateřský přístup k lidem „mamma Rosa“, byla 6. listopadu zařazena do seznamu blahoslavených. Jako manželka a matka žila podle evangelia a nabídlá se jako „dar a oběť“ za svoji rodinu, farnost a za trpící. Zemřela r. 1932 ve věku 66 let.

Glaube und Kirche 11/2005

„Lovec porna“ 80letý. Proslulý rakouský „lovec porna“, praktikující katolík Martin Humer, povoláním fotograf, se dožívá 80 let. Je znám rakouské veřejnosti hlavně svými neúnávnými žalobami na šířitele pornografie, někdy úspěšnými, někdy nikoliv. Velký ohlas vzbudila jeho akce ve vídeňské galerii, kde postřikal barvou obraz malíře Muehlse, představující papeže, biskupy a Matku Terezu při skupinovém sexu. K tomuto činu se odhodlal poté, když neuspěl u soudu se svojí žalobou proti této sprosté urážce náboženského citění věřících. Byl za to odsouzen k pokutě a náhradě škody. Letos jej čeká další proces, neboť v Saleburku natřel dehtem novou sochu Mozarta, znázorňující tohoto hudebního skladatele nahého při homosexuálním aktu s jinými nahými muži. Humer se také pravidelně účastní modlitebních shromáždění před potratovými klinikami, které někdy i sám organizuje.

GN 11/2005

Dva kostely podpáleny. Na základě obvinění, že jeden křesťan údajně zneuctil korán, vyrazilo pól druhého tisíce muslimů ve východním Pákistánu ve městě Sangla Hill do křesťanských čtvrtí. Byly vypáleny dva katolické kostely, katolická škola, internát a fara. Katolický episkopát Pákistánu však předložil důkazy, že obviněný křesťan nezneuctil korán, skutečnou příčinou vandalismu mohamedánů byl fakt, že vyhrál ve hře značnou částku nad muslimem.

GN 47/2005

Samaritán z Kigali. Britský filmový režisér Terry George natočil film o hrdinovi blížeňské lásky z africké republiky Rwanda. Příběh se skutečně odehrál za krvavé války mezi kmeny Hutu a Tutsi před deseti lety. Katolík Paul Rusesabagina, pocházející z kmene Hutu, vlastnil ve městě Kigali hotel. Z motivace blížeňské lásky poskytl v něm útočiště pronásledovaným příslušníkům kmene Tutsi, jimž hrozila smrt. Riskoval tím vlastní život, Hutuové jej mohli za to v případě odhalení prohlásit za zrádce a zabít. S hrdinou spolupracovali také na záchraně životů lidí jeden kněz, několik řeholních sester a jedna pracovnice Červeného kříže.

GN 47/2005

Propagátoři homosexuality pobouření. V ruském městě Petrozavodsk se konala mezinárodní konference homosexuálů, lesbiček, bisexuálů a transsexuálů. Poslali dopis švédské vládě, která projevuje sympatie k těmto projevům, že mají vážné obavy z vývoje v katolickém Polsku, jehož nově zvolený prezident Lech Kaczyński, praktikující věřící, údajně pronáší „homofobní“ výpady.

GN 47/2005

Právo na „prázdnou“? V USA bojují ateisté ve jménu údajně „tolerance“ za „právo na prázdnou“. Dosáhli již toho, že z mnoha soudních budov byla odstraněna deska s Desaterem Božích přikázání. Místo ní je tam teď prázdnou. Nyní chtějí, aby z dolarových bankovek zmizela věta „In God we trust“ (věříme v Boha) a byly upraveny strofy národní hymny, které se zmiňují o Bohu. Ptejme se, co bude dál? Zcela logicky přijde nakonec řada na kostely, vzdýť přece stojí na veřejném prostranství a posleze na věřící, neboť jejich přítomnost „uráží“ ateistické a „tolerantní“ oči.

GN 47/2005

Zemřela pro chudé. Velké pobouření vyvolalo v Brazílii i v zahraničí zavraždění americké řeholní sestry Dorothy Stangové v regionu Amazonky. Příčinou bylo její nasazení pro chudé, což chápala jako výzvu Matky Boží z Magnificatu „ponižen povýšil“. Byla přepadena vrahy najatými od bohatých statkářů, kteří se chtěli zmocnit území obývaných chudinou, zejména domorodými Indiány. Když se jí ptali, kde má ukryté zbraně, ukázala jim bibli a prohlásila: „Toto je má jediná a neúčinnější zbraň.“

Bettendes Gottesvolk 3/2005

Život po smrti existuje... Britský neurofyziolog a jedna z největších světových kapacit v bádání o lidském mozku John Eccles prohlásil: „Právě proto, poněvadž nemohu poskytnout žádné vědecké vysvětlení, proč jsem vznikl a proč jsem tady, proč existuji se svým tělem a mozkiem, nejsem schopen uvěřit, že tento obdivuhodný dar vědomí vlastního já nemá žádné pokračování v budoucnosti. Žádnou jinou možnost existence za jiných, pro nás nepředstavitelných podmínek.“

Bettendes Gottesvolk 3/2005

OBSAH

Epifania	1
Ze života svatého Františka z Assisi	2
Petr našich dnů - Bůh je tak veliký, že se může učinit malým	5
Nejsvětější jméno Ježíš	7
Omyl Mudrců z Východu	8
Beatifikační proces Otce Pavlicka	9
Panna Maria ustavičné pomoci	9
Trochu apologie (10): Církev a věda.....případ Galileo	10
Vatikánská knihovna	14
Ach, ti černí!	15
Mám tě rád, ale... ..	17
Pravda a solidarita	18
Útek před křížem - věčné pokušení křesťana	19
Obránce křesťanských hodnot	20
Rodinné právem přísluší privilegia!	21
Poslanec Kvapil k zákonu o registrovaném partnerství	22
Vláda propaguje mravní kažení dětí	23
Naše první dítě	24
O pokoře	25
Cesta Pokoje	25
Boží láska k nám	26
Tři odpovědi	27
Poděkování	28
Z dopisů čtenářů	30
Z redakce	30
Zprávy	31

Immaculata - Neposkvrněná
(dvouměsíčník) 1/2006, ročník XV.
ISSN 1210-5732

S církevním schválením brněnského biskupa Mons. Vojtěcha Cikrleho
č. j. 868/94 ze dne 4. dubna 1994.

Registrační značka: MK ČR E 6202.

Vydává: Konvent minoritů v Brně

Nakladatelství:

Konvent minoritů v Brně.

Redakce si vyhrazuje právo měnit
nadvyše a zkracovat příspěvky.
Nevyžádané rukopisy se nevracejí.

Bankovní spojení: Commerzbank AG,
číslo konta: 50013424/ 6200

Bezhotovostní platby **vždy** opatřte
var. symbolem, což je vaše IČP.

Cena se rovná výrobním nákladům tj. 10 Kč/1 výtisk (+poštovné). **Předplatné** na rok 2006: Dobrovolné dary.

Tyto je možno zasílat na adresu redakce:

Konvent minoritů v Brně
Minoritská 1, 602 00 Brno,
e-mail: immaculata@minorite.cz; tel.: 542 215 600

Čtenáři ze Slovenska

mohou posílat předplatné na adresu:
Kláštor Minoritov, Košická 2, 054 01 Levoča

Poštovní poukážkou typu C (žlutou) s poznámkou „předplatné Immaculaty“ v rubrice „zpráva pro příjemce“ nebo převodem na účet 50013424/6200 s variabilním symbolem, kterým je Vaše IČP (jedná se o předplatitelské číslo vytištěné při zaslání Immaculaty v levém horním rohu adresního štítku, podle kterého poznáme, kdo nám dar poslal). Dle našich finančních možností budeme posílat náš časopis i těm, kdo nemají dostatek finančních prostředků k úhradě předplatného a o časopis si požádají. Z důvodu nečitelnosti adres nemůžeme mnohdy Vaši korespondenci vyřídit. **Prosíme Vás proto o čitelné psaní.** Děkujeme. **Zprávy týkající se změny v distribuci časopisu pošlete na adresu redakce v Brně, nikoli na adresu distributora.** Stálé předplatitele prosíme, aby při poštovním styku s námi uváděli své předplatitelské číslo IČP nebo aby nám poslali svůj adresní lístek, který obdrželi spolu s naším časopisem.

Všem dobrodincům, kteří přispěli finančním darem na krytí výrobních nákladů, vyjadřujeme srdečné Pán Bůh zaplať.

Prosíme všechny čtenáře, kteří obdrží náš časopis, aby jej zapůjčili také svým přátelům a známým, a takto umožnili Neposkvrněné získávat srdce lidí pro Ježíše.

Vatikánský rozhlas pro Vás denně vysílá na středních vlnách 1530 kHz, 1467 kHz
a na krátkých vlnách 4005 kHz, 5890 kHz, 7250kHz (75m, 51m, 41m)

* česky v 5.10 hod a v 19.30 hod * * slovensky v 5.25 hod a v 19.45 hod *

Radio PROGLAS - sv. Hostýn 90,6 MHz, Brno 107,5 MHz, Praděd 93,3 MHz

Chceš se ještě více přiblížit k Pánu Ježíši? Dovol Jeho Mamince, aby se tě ujala. Odevzdej se s důvěrou do jejích neposkvrněných rukou a staň se jejím rytířem. Pokud se rozhodneš, požádej o zapsání do knihy Rytířstva Neposkvrněné v **Národním centru MI, Minoritská 1, 602 00 Brno.** Ve své žádosti uveď svou adresu, datum narození, datum prvního sv. přijímání (rok) a nakonec připoj svůj **vlastnoruční podpis.**

Členství v MI se navzájem nevylučuje s členstvím v jiných mariánských sdruženích.

Pietro da CORTONA,
Anděl strážný (1656), olej na plátně,
Galleria Nazionale d'Arte Antica, Řím

KRISTE,
BUĎ SE MNOU,
PŘEDE MNOU
I ZA MNOU,
VE MNĚ,
PODE MNOU
I NADE MNOU,
PO MÉ PRAVICI
I LEVICI,
TAM KDE ODPOČÍVÁM,
KDE SEDÁVÁM I VSTÁVÁM.

KRISTE,
BUĎ V SRDCI KAŽDÉHO, KDO NA MĚ MYSLÍ,
A NA ÚSTECH KAŽDÉHO, KDO O MĚ HOVOŘÍ,
VE VŠECH OČÍCH, KTERÉ SE NA MĚ DÍVAJÍ,
I VE VŠECH UŠÍCH, KTERÉ MĚ POSLOUCHAJÍ.

PÁN NÁM PŘINÁŠÍ SPÁSU!
KÉŽ TVÁ SPÁSA, BOŽE, JE VŽDY S NÁMI.

ŠTÍT SV. PATRIKA (KOLEM 373-463)

Ať vás nic nermoutí,
ať vás nic neděsí!
Všechno pomíjí,
jenom Bůh se nemění.

Trpělivost dokáže všechno.
Kdo přilne k Bohu,
nic mu nechybí.
Bůh sám postačí!

Terezie z Avily

